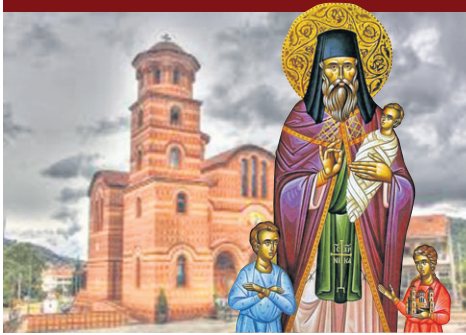

**Πώς ή ΑΓΑΠΗ,ή ΤΙΜΗ
καί ή ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ...**

Ο Πιστός Λαός τής Καστοριάς για ακόμη μία φορά,ετίμησε τόν Μεγάλο καί Θαυματουργό Ευεργέτη του, τόν ΑΓΙΟ ΝΙΚΑΝΟΡΑ. Ο Λαός τής Δ.Μακεδονίας επί αιώνες τώρα,τύχη αγαθή,είχε ΠΑΝΤΟΤΕ ΠΡΟΣΤΑΤΗ,ΒΟΗΘΟ,καί ΣΩΤΗΡΑ του,ιδιαίτερα στίς δύσκολες καί πολλάκις ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΕΣ περιστάσεις,τόν Άγιο ΝΙΚΑΝΟΡΑ του.

σελ.3

ΑΝΤΙ 10 ΕΤΟΥΣ ΜΗΜΟΣΥΝΟΥ

**† π. ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ
ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ**

Ήταν πριν δέκα χρόνια (28 Αυγ. 2010) όταν έκλεισε ήσυχα-ήσυχα τα αμόλυντα μάτια από την παρούσα ζωή, και τα άνοιξε στην πύλη της βασιλείας του Θεού, όταν άγγελιοι πήραν την εντολή "Άρατε πύλας" (Ψαλ. 23, 7) και τον υποδέχθηκαν αγαλλό-

σελ.4

**ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ
ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ**

σελ. 6

ΨΑΛΤΙΚΑ

• Σκάνια...
σκάνια... σκάνια... !
• ΚΟΡΟΝΟΪΟΣ
... το ανάχνωσμα

σελ. 8

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΤΟΣ ΚΑ. ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 278 ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΛΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 061603, ΛΑΡΙΣΑ ΛΥΓΟΥΣΤΟΣ 2020

ΤΟΥΡΚΙΑ

Η "ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ" του Κίσιγκερ σε πλήρη εξέλιξη

ΚΙΣΙΝΓΚΕΡ, ΜΠΡΕΖΙΝΣΚΥ, ΣΤΡΑΟΥΣ, ΤΟ «ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΝ ΣΤΗΝ ΤΡΙΕΘΝΗ ΣΥΣΚΕΨΗ»

«Ποδηθνικη δικτατορία ΠΙΑ ΝΑ ΣΩΘΕΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ»

Ο ρόλος Κίσιγκερ και ο Αττίλας 2

Κίσιγκερ και Κάλλαχαν 13 Αυγούστου 1974 και ο Αττίλας 2

σελ. 4

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ Φωνάζει Ο ΤΥΡΝΑΒΟΣ από τα Βακούφικα !

(Είστε διαχειριστές και όχι ιδιοκτήτες. Οι πρόγονοί μας τα αφιέρωσαν για ιερό σκοπό. Αν είστε ανίκανοι, να βρείτε τους ιεροκλέπτες, γιατί δεν ενεργοποιήσατε την Εισαγγελία Διαφθοράς.)

Η μητρόπολη Λάρισας αυτοτραυματίστηκε επικίνδυνα. Αυτοτραυματίστηκε στο πιο ευαίσθητο σημείο, τη στυλνότητα της εντιμότητας που είναι η έκφραση της γνήσιας αποστολικότητας. Τραυματίστηκε η φιλοτιμία και η προσδοκία του πληρώματος της Εκκλησίας, που προσφέρει αφειδώλευτα την εμπιστοσύνη του, πιστεύοντας, ότι το ιερό λειτουργήμα της οικονομικής διαχείρισης γίνεται με σοβαρότητα, με ανωτερότητα και με αδιαμφισβήτητη διαφάνεια.

Μάταια όμως στους είκοσι (20) μήνες που έσκασε το σκάνδαλο στον Τύρναβο οι μεγαλόστομες υποσχέσεις του νέου και "άφθαρτου" δεσπότη ότι: «ο κ. Ιερώνυμος πήρε αμέσως την υπόθεση στα χέρια του ξεκαθαρίζοντας το τοπίο, με την απαίτηση όσοι ευθύνονται για την οικονομική απώλεια από τη συγκεκριμένη ενορία Τυρνάβου να λογοδοτήσουν...» «Ξεκίνησε μια έρευνα τοποθετώντας δικούς τους έμπιστους ανθρώπους στον ελεγκτικό μηχανισμό. Τα αποτελέσματα ήταν εντυπωσιακά... Διαπιστώθηκε έλλειμμα ύψους 140.000 ευρώ και πολλές εικόνες έλειπαν...» ("ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ", 15/2/2019).

συνεχίζεται στις σελ. 5 και 8

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ 12 ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ (1974 - 2020) 53ο μέρος

ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Αναλαμβάνοντας ο π. Ιερώνυμος τον αρχιεπισκοπικό θρόνο, και αρχίζοντας να κάνει τις θεαματικές αλλαγές, το παλιό δεσποτικό κατεστημένο του έσπινε παγίδες κρυφές και ολισθηρές. Στις δημόσιες συναντήσεις τους έδειχναν το προσωπείο της συμφωνίας και της ευπρέπειας, ενώ στο παρασκήνιο σχεδίαζαν την ανατροπή του, όπως και το πέτυχαν.

συνεχίζεται στη σελ. 7

ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΑΤΕ ;;;

(Είναι μια στήλη που θα γράφει σύντομα διάφορα επίκαιρα θέματα, που οι άλλοι δεν τα γράφουν... για να τα μαθαίνετε)

Α) ΧΡΟΝΟΤΟΥΛΑΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Β) ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΟΤΗΤΑ !

σελ.3

Ο ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΑΣ Π. ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ

Ένας εκ των 12 διωχθέντων 5ο μέρος

(Συνέχεια από το φύλλο Ιουν.-Ιουλ./2020)

Ο π. ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΩΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Η Εκκλησιαστική αναταραχή που από χρόνια υπέβασκε βρήκε το Μητροπολίτη Διονύσιο Χαραλάμπους στη μητρόπολη Τρικάλων. Η χρονική περίοδος 1959, 1962 ως 1965 είχε προκαλέσει αλυσιδωτές και καταλυτικές εκρήξεις, δημιούργησε σεισμό στο ιερό οικοδόμημα της Εκκλησίας και σκανδάλισε συνειδήσεις του πιστού λαού.

Είχε ανοιχτή ανάμεσα στους ποιμένες και στο ποίμνιο ένας τάφος, ένα βαθύ χάσμα. Η γέφυρα που θα επέτρεπε τη διάβαση και την πρόσβαση, είχε ανατιναχτεί και γκρεμιστεί. Και έτσι βρέθηκαν στη μία όχθη οι ποιμένες, και στην άλλη το ποίμνιο.

Σε άλλο κύμα οι ποιποί, και σε άλλοι οι αποδέκτες. Από τα συνοδικά ή τα επισκοπικά ενδιαφέροντα εκπορεύονταν μηνύματα. Αλλά είχαν πλαστό πατρικό ύφος. Οι διακηρύξεις ή οι επαγγελίες των είχαν επένδυση λεκτική ξύλινη, κινούνταν στο κλίμα της ξεθωριασμένης εκκλησιαστικής δεοντολογίας, κυκλοφορούσαν σαν νόμισμα χωρίς αντίκρισμα ή σωστοτερα σαν επιταγές ακάλυπτες.

Οι επίσκοποι θώπευσαν την αυτοσυνεχίζεται στη σελ. 2

ρέσκειά τους, ύψωναν τα πανό με τους χρυσούς τίτλους και της εξουσιαστικές τους επάρσεις, διαφήμιζαν πρματεια που δεν υπήρχε, ύφος και ήθος περασμένο από μακιγιάζ. Λανσάριζαν σαν διασημότητα την ασημότητα, ωραιοποιούσαν τον βούρκο και την φαυλότητα. Δημιουργούσαν λειτουργική βυζαντινή μεγαλοπρέπεια για να κρύβουν κάτω από το τελετουργικό μανδύα τα κοσμικά τους πάθη.

Η αποστολική διαδοχή γνώρισε ταπεινωση και εξευτελισμό, στη χώρα που την αγίασε με τις αποστολικές του περιόδους ο μεγάλος απόστολος Παύλος, την πότισε με το αίμα του ο Πρωτόκλητος μαθητής του Ανδρέας, και την έθρεψαν με το μάνη της αλήθειας ο Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης, ο μάρτυς Λεωνίδης και εκατοντάδες στρατιές διαδόχων των μάρτυρες Επίσκοποι.

Από τότε όλα άλλαξαν. Η εκλογή Επισκόπου ήταν ο τόπος με τις μεγαλύτερες μάχες, που γίνονταν με τη μορφή της συναλλαγής. Είναι ένα θέμα που όταν το μελετάς σε συνειπαίρνει, διότι η μία σύσκεψη διαδέχονταν την άλλη, ή μια πρόταση συναλλαγής αντικαθιστούσε την άλλη, δημιουργούσαν κυκλώματα και μέτρησα αντιμαχόμενων παρατάξεων ποιο θα επικρατήσει. Γίνονταν υπολογισμοί των ψήφων. Άνοιγαν ύποπτους φακέλους για να φοβίσουν και εκβιάσουν τους ένοχους.

Οι ήρωες των διαδικασιών αυτών, δεν πρωτοτυπούσαν, απλώς επαναλάμβαναν την διαδικασία, που είχε επικρατήσει σαν μια τυπική πράξη επανάληψης. Που δεν υπήρξε πουθενά σε κώδικα ή Ι. Κανόνα για τέτοιου είδους επισκοπικές εκλογές.

Αυτή ήταν συνήθως η καθιερωμένη διαδικασία εκλογής μητροπολιτών.

Σκέψεις για αναζήτηση κληρικών ωρίμων που διακρίνονταν για την πνευματικότητα, την μόρφωση, το ήθος ήταν υπό απαγόρευση. Η Εκκλησία είχε στους κόλπους της αρκετά διάφανα Διαμάντια για να την ανορθώσουν όπως τους: Γερβάσιο Παρασκευόπουλο, Αμφιλόχιο Μακρή, Ιωήλ Γιαννακόπουλο, Χριστόφορο Καλύβα, Σεραφείμ Παπακόστα, Επιφάνιο Θεοδώροπουλο, Λεωνίδα Παρασκευόπουλο και μια σωρεία ακόμα που κοσμούσαν το ακάνθινο στέφανο του Χριστού. Αλλά το δεσποτικό κονκλάβιο τους θεωρούσαν επικίνδυνους, επειδή δεν ήταν στο κύκλωμά τους, τους έβρισκαν ασύμβατους με τις επιδιώξεις και τις αμαρτωλές τους επιθυμίες, και τους απωθούσαν με την "κατηγορία", πως δεν υπηρετούν την Εκκλησία. Πρωτοβουλίες στο Άγιο Πνεύμα δεν επιτρέπονταν.

Έτσι προάγονταν οι κόλακες οι φαύλοι, και των "ιερών ταγμάτων" που ήταν χαλασμένοι από την αρχή ή χάλωσαν με την εκλογή.

Οι άνθρωποι της Εκκλησίας που πονούσαν σήμαναν συναγερμό και προσπαθούσαν να τους απωθήσουν σαν λύκους. Αυτοί όμως θρονιάζονταν στους επισκοπικούς τους θρόνους, ανέγραφαν τα κοσμικά σχήματα, στρογγυλοκάθονταν στην τράπεζα της ευελχίας, βίβανταν την αρχιεροσύνη ως αξίωμα και όχι ως ιερό κενωτικό λειτουργήμα. Μήτε άκουγαν, μήτε έβλεπαν. Παρέλαζαν θριαμβευτικά με τη πλαστή μεγαλοπρέπεια, περιφέροντες την αδιαφορία τους προς τα θέσμια της Εκκλησίας και προκαλώντας το Άγιο Πνεύμα, τον λαό του Θεού και την Ιστορία.

Καθημερινά ο αποδέκτης ήταν ο πιστός λαός που έβλεπε την ανωμαλία και θλίβονταν. Όσπου εμφανίστηκε ως "από μηχανής Θεός" ως αγγελιαφόρος του Θεού ο π. Ιερώνυμος Κοτσώνης, ένα αναγεννητικό ανάστημα για να βάλει τάξη στην παραπαίουςα εκκλησιαστική διοίκηση και όχι μόνο, αλλά, και να κηρύξει "Χριστόν Εσταυρωμένον", να δώσει το μήνυμα της αλήθειας και γνησιότητας, εκεί που παίζονταν σκοτεινά και ύπουλα παιχνίδια διπλωματίας.

Η παρουσία του μας έφερε πίσω στα χρόνια της Παλαιάς Διαθήκης όπου ο Θεός στις Μεγάλες Αποστασίες έστειλε τους Προφήτες και καλούσαν το λαό σε μετάνοια και επιστροφή στις εντολές του. Οι άρχοντες που ζούσαν στη χλιδή και θα έχαναν τα προνόμιά τους έβαζαν το λαό και τους έδιωχναν, ώσπου στο τέλος τους θανάτωναν.

Η φωνή του Θεού ακούγεται και μεχρι σήμερα βροντερή: «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, η αποκτεινουσα τας προφήτας και λιθοβολούσα τους απεσταλμένους...» (Ματθ. 23, 37). Έχουμε την Καινή Διαθήκη που ήρθε ο ίδιος ο Θεός και έγινε

άνθρωπος για να μας σώσει, και εμείς τον σταυρώσαμε. Μας άφησε ως παρακαταθήκη του αγίου Αποστόλους που πήραν την εντολή «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη» (Ματθ. 28, 19) και ο λαός που ζούσε «καθήμενος εν σκότει και σκιά θανάτου» (Ματθ. 4, 16) δεν τους άντεξε και τους εξόντωσε.

Ακολούθησαν "άγιοι" Πατέρες διάδοχοι των Αποστόλων, που περπάτησαν σταθερά στις ράγες του Ευαγγελικού ήθους, με ακεραία και αλώβητη την ιερατική τους αξιοπρέπεια, έγιναν όμως στόχος πετροβολήματος, έζησαν την πίκρα του διωγμού, την κατασκευοφάνητη, και αυτό γιατί ενοχλήθηκαν με το ανάλαφρο περπάτημά τους από την πνευματική, πατερική, και κενωτική προσφορά τους.

Τον Μάιο του 1967 ανυψώθηκε στον πρώτο επισκοπικό θρόνο της Ελλάδας ο π. Ιερώνυμος Α΄ (Κοτσώνης). Οι παλαιά ζύμη αισθάνθηκε άβολα. Ο λαός κουρασμένος από τα αλλεπάλληλα εκκλησιαστικά σκάνδαλα, που έπνιγαν την ατμόσφαιρα από αναθυμιάσεις, ένωσε ανακούφιση, ανάπνευσε ελπίδα και γέμισε με προσδοκίες.

Ο νέος Αρχιεπίσκοπος θεώρησε ως θεμελιακό χρέος την αναβάθμιση του σώματος της Ιεραρχίας, με την ανάδειξη νέων Μητροπολιτών, ζηλωτές και αφοσιωμένους εις το έργο της Εκκλησίας που όργωναν με μόχθο τον αγρό του Κυρίου και τον πότιζαν με τον ιδρώτα και το αίμα τους, και όχι αυτούς που δαπανούσαν τη ζωικήότητά τους και το χρόνο γύρω από το μέγαρο της Ιεράς Συνόδου θωπεύοντας την αρχιερατική αυτάρκεια.

Στο ενθρονιστήριο λόγο του αναφέρθηκε για νέα αρχή στην εκλογή μητροπολιτών: «**Οι εκλέκτορες θα αναζητήσουν τους αξίους μεν κατά πάντα, οι οποίοι όμως δεν σπεύδουν προς αρχιερωσύνη. Θα είναι ούτοι οι αφανείς άξιοι, οι οποίοι όμως έχουν ήδη εις το ενεργητικόν των πράξεις, οι οποίοι τους εξαίρουν υπέρ τους άλλους κληρικούς...**».

Η δε εισηγητική έκθεση που υπέβαλε στην Ιεραρχία το 1972 για το θέμα αυτό αναφέρει: «Από του Μαΐου του 1967 μέχρι σήμερα, γένετο η εκλογή, η χειροτονία και η ενθρόνισις 29 Μητροπολιτών... και η εκλογή και η χειροτονία πέντε βοηθών Επισκόπων».

«... οι προς αρχιερατείαν εκλόγιοι δεν θα προβάλλουν οι ίδιοι την υποψηφιότητά των. Εάν η Ιεραρχία δεν γνωρίζη τους κληρικούς τούτους... Με αυτές τας προοπτικές εκινήθημεν εν ομοφωνία εις τας γενομένας εκλογάς. Δεν αναμένομεν να μας ανεύρουν οι θεωρούμεν οι εκλεκτοί, αλλά προσεπαθήσαμεν να τους ανεύρωμεν ημείς, να τους ανεύρωμεν δε εις τον τόπον της διακονίας των και του μόχθου, τον οποίον προσέφερον ταπεινώς, ως προσφοράν εκ τον Αρχιποιμένα Κύριον.

Είναι χαρακτηριστικόν, ότι τινές εξ αυτών ουδέ υποψήνουν να έχουν, όπι είναι δυνατόν να εκλεγούν Μητροπολίται και όπι δια τηλεφωνικής επικοινωνίας ή δι' άλλου τρόπου ανακοινώσαμεν εις αυτούς την εκλογήν των εξεπλάγησαν...».

Αυτή η διαδικασία και αυτή η συμπορεία των είκοσι εννέα επισκόπων, που βρέθηκαν στους θρόνους, δίχως να το επιδιώξουν, αποτέλεσε επανάσταση. Προκάλεσε ραγδαία ανατροπή του κλίματος, κι' αυτό καταγράφηκε στις σελίδες της ιστορίας ως ανατροπή του παλιού κατεστημένου, του τρόπου εκλογής μητροπολιτών και την εισαγωγή του νέου πνεύματος. Ή να το διατυπώσουμε καλύτερα και δικαιότερα ήταν η επανάσταση ανατροπής της σιμωνίας και η επάνοδος στη χρυσή εποχή στις παραδόσεις των αγίων Πατέρων.

Ο π. Θεολόγος, που ποτέ δεν διανοήθηκε να μπει στο πειρασμό της επισκοποποίησης, και όταν ακόμα κάποτε του έγινε λόγος για προαγωγή του σε επίσκοπο! Ο Μητροπολίτης Τρίκκης Διονύσιος που τον υπεραγαπούσε και τον καμάρωνε, απέκλεισε αυτή τη πρόταση, όχι γιατί δεν τον θεωρούσε άξιο, αλλά γιατί φοβόταν ο σεβαστός γέροντας επίσκοπος, ότι η υγεία του δεν θα άντεξει ένα τέτοιο βάρος της αρχιερωσύνης.

Ο π. Θεολόγος βρέθηκε στον επισκοπικό θρόνο, απρόσμενα και απρόθυμα, διότι το σχέδιο του Θεού ήταν άλλο, όπως μας το βεβαιώνει στο ημερολόγιό του ο γέροντας του Τρίκκης Διονύσιος.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Η Μητρόπολις Λαρίσης Πλαταμώνος και Τυρνάβου χήρευσε. Ο Μητροπολίτης Ιάκωβος Σχίζας στις

3 Μαΐου 1968 παραιτήθηκε για "λόγους υγείας". Τοποτηρητής ωρίσθηκε ως όμορος Μητροπολίτης ο Τρίκκης Διονύσιος και τον αναπλήρωνε ως Γενικός Αρχιερατικός ο π. Θεολόγος.

Στις 28 Μαΐου 1968 η Ιερά Σύνοδος που συνεδρίασε για την εκλογή Μητροπολίτου Λαρίσης το τριπρόσωπο που κατήρισε και το υπέβαλε στην Κυβέρνηση το αποτελούσαν, πρώτος ο Αρχιμ. π. Ανάργυρος Σταματόπουλος, δεύτερος ο Αρχιμ. π. Θεολόγος Πασχαλίδης και τρίτος ο Αρχιμ. π. Βιτάλης. Συνήθως ο αντιβασιλέας, αν δεν είχε κάποιους λόγους, επέλεγε τον πρώτο. Όταν ο π. Θεολόγος είδε το όνομά του στο τριπρόσωπο διαμαρτυρήθηκε στον γέροντά του επίσκοπο, γιατί τον συμπεριέλαβαν, αφού ούτε ζήτησε να γίνει, αλλά και ούτε επιθυμούσε να γίνει δεσπότης!

-«Ε, τι φωνάζεις; Δεύτερος μπήκε στο τριπρόσωπο!» του είπε ο Διονύσιος.

Από εδώ αρχίζει ένας Γολγοθάς για τον π. Θεολόγο. Ο πρώτος ήταν μέλος της Αδελφότητος Θεολόγων «η ΖΩΗ» και το απαγόρευσε ο κανονισμός της Αδελφότητας. Εάν ήθελε να γίνει Επίσκοπος έπρεπε να αποχωρήσει, όπως είχαν κάνει κάποιοι άλλοι. Ο π. Ανάργυρος δεν είχε σκοπό τέτοιο (λίγο αργότερα μάλιστα έγινε και προϊστάμενος) και δεν αποδέχθηκε. Και πάλι ο π. Θεολόγος διαμαρτυρήθηκε, ότι δεν ήθελε δεσποτική. Τότε ο γέροντας Διονύσιος και οι περί αυτόν των επέπληξαν για την άρνησή του, λέγοντάς του: **«στο κάτω-κάτω επιστρατεύσαι!»**.

Στο προσωπικό του ημερολόγιο ο Τρίκκης Διονύσιος περιγράφει με λεπτομέρεια όλη την πορεία Θεολόγου και ομολογεί ότι «μας τον επέβαλεν ο Θεός».

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΡΙΚΚΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

(αρχίζουμε από πριν την εκλογή του)

21-1-1967. Έμεινα μέσα (στο επισκοπείο)... Η δια του τηλεφώνου πληροφορία ότι ανέβη η πίεσις του π. Θεολόγου με ανησύχησεν. Είπα εις τον π. Πολύκαρπον να τον προσέχη εις το φαγητόν, την εργασίαν και την ανάπαυσιν.

24-4-1967. Από προχθές έχομεν σοβαρώς ασθενούντα τον π. Θεολόγον. Οι ιατροί πηγαίνουν και έρχονται χωρίς ακόμη να εξακριβώσουν την ασθένειαν του.

Ο Κύριος θα μας την χαρίση πάλιν υγιαίνοντα. Το πιστεύω, το εύχομαι και το ζητώ από τον Κύριο.

8-5-1967. Μετά την Θ. Λειτουργίαν που έκαμεν ο π. Θεολόγος επί τη εορτή του εις το εκκλησάκι μας ανεχώρησα μετ' αυτού εις Λάρισαν. Εις τα γραφεία της Μητροπόλεως διώρισα Γεν. Αρχιερατικόν Επίτροπον τον π. Θεολόγον... Την μεσημβρίαν ανεχώρησα επιστρέψας εις Τρίκαλα.

28-5-1967. Εξελέξαμεν τα τρία πρόσωπα δια το ψηφοδέλτιον της πληρώσεως της Ι. Μητροπόλεως Λαρίσης. Το αποτελέσαν 1) ο π. Ανάργυρος Σταματόπουλος, 2) ο π. Θεολόγος Πασχαλίδης, 3) ο π. Βιτάλης.

Ο αντιβασιλεύς θα προκρίνη ασφαλώς τον πρώτον. Και είναι τόσοσ καλός! Ο καλύτερος που ημπορούσε να γίνη. Ήτο πλήρης η επιτυχία μας. Δόξα σοι ο Θεός!

31-5-1968. Κατέβην δι' όλιγον μόνον εις Άρχιεπισκοπήν. Οι πάντες άπουσιάζουν. Συνώδευσαν τον Μακαριώτατον εις Τήνον. Αισθάνομαι κουρασμένος και άκεφος. Πάρα πολύ με βασανίζει τό θέμα τής εκλογής του Λαρίσης. Άν έπιμείνη μέχρι τέλους να μή δέχηται ό π. Ανάργυρος και προκριθί ό δεύτερος, ό π. Θεολόγος; Θά είναι καταστροφή τοϋτο δι ημάς. Θά ακούσω του κόσμου τας συκοφαντίας, όπι ένω άκέρβηθη και προώθησα τον π. Θεολόγον κ.τ.τ. Είναι κατόπιν η σπαομένη υγεία του. Θά άνθέξει; Μέγα τό βάρος. Θά τον βοηθήσωμεν ημείς, άλλ' αυτός θά τά βγάλη πέρα; Μοί έτηλεφώνησεν ότι του είναι τοϋτο «άδιανόητον». Νά ήτο μία μικρά Μητρόπολις νά ήτο εύκολοκυβέρνητος; νά ήτο Λήμνος, Λευκάς, κ.τ.τ., ναι, αλλά Λάρισα, και νά άνταποκριθί εις τας ανάγκας μιιάς τόσοσ μεγάλης Μητροπόλεως; Ο Θεός να βάλη τό χέρι του!

18-6-1968. Εις τήν σημερινήν συνεδρίαν της ή Ι. Σύνοδος άπεφάσισεν, κατόπιν τής έπιμόνου άρνήσεως του π. Αναργύρου, να προχωρήση προς τον π. Θεολόγον, αναδεικνύουσα τοϋτον Μητροπολίτην Λαρίσης. Όμολογώ ότι είμαι βαθύτατα συγκινημένος πρό τής άγάπης αυτής του Θεού και τής θαυμα-

τουργού έπεμβάσεώς Του υπέρ του π. Θεολόγου. Θά κουρασθώμεν όλοι. Άλλά θά βοηθήσωμεν και όλοι τον άνθρωπον μας. Νέας εύθυνας έπομιζόμεθα και θλίψεις μάς αναμένουν. Άλλά ... ή φυγή δεν είναι τρόπος άντιδράσεως άποτελεσματικής.

9-6-1968. Κληθείς ό π. Θεολόγος ήλθεν προς συζήτησιν του θέματος. Ήκουσε με προσοχήν έσκεφθήν σοβαρώς εύτε εν συγκινήσει: **«Τό αρχιερατικόν άξιωμα τό βλέπω ως σταυρόν βαρύτατον. Οι ώμοι μου είναι αδύνατοι. Ίσως λυγίσω κάτω από τό βάρος του. Όμως ή υπακοή προς τήν Έκκλησίαν και ή άνευ όρων παράδοσις μου εις τό θεϊον θέλημα μοί επιβάλλει να έίτω έν βαθεία σιωπή: «ιδου ό δουλος Κυριου» γένοιτό μοι κατά τό ρήμα σου». Υποτάσσομαι εις τον Κύριον! Γενηθήτω τό θέλημά Του!»**

Τόν έκαμάρωσα αλήθεια. Κά έμακάρισα τον Διονύσιον που διδαι τοιούτους πιστούς και εναρέτους κληρικούς εις τό σωμα τής Ιεραρχίας. Θά μοί είναι αυτοί οι καλύτεροι πρεσβευταί έν τή ήμέρα τής κρίσεως.

21-6-1968. Έπαλοίασαμεν ήμέρας τώρα με τον Χριστόν έπεδιώξαμεν δι' όλων μας τών μέσων να Του ξεφύγωμεν. Δεν τό κατορθώσαμεν. Μάς ενίκησεν. Μάς συνέλαβεν ή άγάπη Του και μάς υπέταξεν. Ή πρόκρισις έγένετο. Προεκρίθη ό π. Θεολόγος. Ήνοιξεν ό δρόμος προς Αρχιερατείαν. Όλα εξελίσσονται ραγδαίως. Υστερα από όλιγας ήμέρας τον χάνω από τήν Μητρόπολιν μου. Μεταφυτεύεται άλλοϋ. Μακράν μας και έξω τής πνευματικής οικογενείας μας. Πόσον με λυπει τό γεγονός! Μέσα εις ένα χρόνον μοϋ έπτήρην ό Χριστός δύο εκλεκτούς συνεργάτας. Πρέπει όμως να νοιώθω ίκανοποιημένος. Έδωσα εις τήν Έκκλησίαν δύο ιεράρχας άγιους. Θά διακονούν τήν Έκκλησίαν όσίως και θεοφιλώς και θά προσεύχωνται υπέρ έμου. Γενηθήτω τό θέλημα του Κυριου!

22-6-1968. Πολύς κόσμος έπανηγύρισε τό γεγονός τής εκλογής του π. Θεολόγου. Σωρεία τηλεγραφημάτων καταφθάνει. Ήτο άγαπητός και σεβαστός υπό πάντων. Αναμένεται περί τήν μεσημβρίαν και ό άγιος Κερκύρας. Πρέπει και να συμμετάσχη και να βοηθήση και αυτός εις τά βάρη και τας φροντίδας τής πνευματικής οικογενείας μας.

23-6-1968. Τήν θεϊαν Λειτουργίαν παρηκολούθησα μετά του άγ. Κερκύρας και του Έψηφισμένου Λαρίσης εις τό ναίδιον του Έυαγγελισμου. Έκοινωνήσαμεν τών άχράντων Μυστηρίων εις άφεισιν άμαρτιών και ζωήν τήν αιώνιον. Είναι ή χαρά μας και ή ζωή μας. Και αυτήν τήν χαράν και ίκανοποίησιν παρακαλώ τον Κύριον να μή μάς τήν στερήση ως τέλος τής ζωής μας.

25-6-1968

...Εν συνεχεία ή Ι. Σύνοδος έτέλεσε τό Μικρόν και Μέγα Μήνυμα του Έψηφισμένου Λαρίσης και ώρισεν τήν Κυριακήν ως ήμέραν τής χειροτονίας του εις τον Μητροπολιτικόν ναόν...

30-6-1968. Έγινε σήμερα ή χειροτονία του άγιου Λαρίσης. Ο ναός ήτο κατάμεστος. Και από τήν Λήμνον και από τά Τρίκαλα πολύς κόσμος. Συλλειτουργοί του Μακαριωτάτου ήσαν εκτός από έμέ ό άγ. Ναυπακτίας, ό άγ. Κυθήρων και ό άγ. Διδυμοτείχου καθώς και οι έξωσυνοδικόι Θηβών, Κερκύρας και Ύδρας. Ωμίλησεν ό Μακαριώτατος θαυμάσια και άπτήνησεν ό Θεοφιλέστατος. Σεμνά και μετρημένα όλιγα λόγια. Τό άξιος - άξιος έδόνει επί πολύ τον ναόν.

Άξιος! Πράγματι, άξιος. Η άγιότης του είναι εκδηλη. Είθε δε τοιούτους να χειροτονούν πάντοτε άρχιερείς διά να άνέλθη κάπως ή στάθμη τής Ιεραρχίας και επανακτήση τό κύρος της. Πρέπει να θεωρω κάτ' έξοχήν ευεργετηθέντα τον έαυτόν μου από τον καλόν όντως Θεόν ότι με ήξίωσε τον άνάξιον να δώσω εις τήν Έκκλησίαν Του πολλούς καλούς κληρικούς και δύο άρχιερείς, τους όποιους θέτω υπό τήν κραταιάν Του προστασίαν.

11-7-1968. Εις άτμόσφαιραν ένθουσιασμοϋ και λαμπρότητας έγινεν ή ένθρόνισις του άγιου Λαρίσης. Τίμησαν τήν τελετήν οι Σεβ. Άγιοι Δημητριάδος, Έδέσσης, Σιδηροκάστρου, Έλασσώνος, Κερκύρας, Θεσσαλιώτιδος, Περιστεράς και ένω ως έκπρόσωπος τής Ι. Συνόδου ό όποίος και προσεφώνησα τον άγιον Λαρίσην. Μετείχον επίσης αι Άρχαί και πλήθος λαού. Ωμίλησεν ώραία και άφηνσεν πολύ καλές έντυπώσεις. Τόν άφήσασεν με πόνον πολλόν εις Λάρισαν και ηύχηθημεν ό Κύριος να είναι πάντοτε μαζί του προστάτης και βοηθός.

συνέχεια από
την 1η σελίδα

Πώς ή ΑΓΑΠΗ,ή ΤΙΜΗ και ή ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ... μετατρέπεται σε ΣΧΗΜΑ Φαιδρόν, Θλιβερόν τε και Οξύμωρον

Άς σκεφθούμε για λίγο, φίλτατοι αδελφοί, κι αν μπορούμε, άς συνειδητοποιήσουμε την Ζωή' αν ήταν ζωή αυτή, των προγόνων μας. Ένας λαός υπόδουλος, τυραννισμένος, βασανισμένος, σκλαβωμένος, χωρίς σχολεία, χωρίς Πανεπιστήμια, χωρίς Νοσοκομεία, χωρίς Μονάδες... Εντατικής Θεραπείας, χωρίς... αναπνευστήρες, χωρίς γιατρούς και... λοιμοξιολόγους, χωρίς αντιβιοτικά, αντισηπτικά και άλλα πολλά. Και επί πλέον ένας λαός που κρατούσε τό κεφάλι του στην θέση του, πληρώνοντας φόρο κεφαλικό και Μπαξίσια στους Πασάδες, που ΔΕΝ ώριζε την Περιουσία του, την Ζωή του, την Φαμελία του και τὰ ΠΑΙΔΙΑ του.

Ζωή φριχτή!!! Ζωή ενός ΣΚΛΑΒΟΥ, ενός RES, ένα υποζύγιο δηλαδή, που συχνά πουλιωταν φθηνότερα κι από ένα άλογο...

Καταφύγιό του, τότε ήταν τό Ξωκλήσι του, παρηγοριά του οί πιστοί και ταπεινοί Παπάδες του, στήριγμα του οί τότε ήρωες και πολλάκις Εθνομάρτυρες Επίσκοποι του και πρό παντός Σωτήρες του οι Ζωντανοί και Θαυματουργοί του Άγιοι, όπως ο Θαυματουργός Άγιος Νικάνορας, που τον καλούσε για να τον σώσει και τον έσωζε τον λαό του, πολλές φορές, όταν στο μαύρο σκοτάδι της σκλαβιάς του, προστίθενταν κι άλλα χτυπήματα, κι άλλα δεινά από επιδημίες και αρρώστιες.

Και εδώ στον τόπο μας, φονικές και μεταδοτικές και μολυσματικές αρρώστιες, πολλές φορές πλήγνωναν τον λαό. Κι αυτός ο Πιστός και βασανισμένος λαός κατέφευγε στην χάρη Του.

Στην Κοζάνη, στα Σέρβια (1730), στην Καστοριά (1908), κι αλλού, ο λαός υποδεχόταν με αγάπη, πίστη και ελπίδα τὰ Χαριτόβρυτα Αγ. Λείψανα του Αγ. ΝΙΚΑΝΟΡΑ κι Εκείνος σκούπιζε τὰ δάκρυα του λαού του, λούζοντας τον με την Θαυματουργική Του Χάρη διώχνοντας μακριά κάθε θανατικό απ' αυτούς και τὰ παιδιά τους.

Ήταν τότε που πέθαιναν τὰ παιδιά στην πόλη μας, από την Οστρακιά. Έφεραν τὰ Αγία Λείψανα του Αγίου στον τόπο μας, κι έκαναν παρακλήσεις και Λιτανείες, κι Εκείνος σκέπασε και έλουσε με την Θ. Χάρη του τον λαό Του, κι από την επομένη, σαν με μαχαίρι κόπηκαν οί θάνατοι των παιδιών.

Για τις πολλές ευεργεσίες του Αγίου ο πιστός λαός μας, έκτισε και Τού αφιέρωσε εδώ και σε άλλα μέρη πολλούς Ιερούς Ναούς.

Φέτος, όπως κάθε χρόνο, όλος ο λαός της Δ. Μακεδονίας και της Καστοριάς προσήλθε με πίστη και ευγνωμοσύνη να τιμήσει τον ΑΓΙΟ του. Όμως για πρώτη, φέτος, στον τόπο μας, για πρώτη φορά, ο πιστός λαός προσήλθε ως ένα πλήθος Μασκοφόρων και... Φερετζοφόρων πιστών

στον Ι.Ν. του Αγίου Νικάνορος για να λειτουργηθεί και να προσκυνήσει τὰ Αγ. Λείψανά Του, των Οποίων ή Θ.Χάρης πλημμύριζε τον Ιερό Ναό Του, μέσα κι έξω και ή Θαυματουργική τους Δύναμη, πάντοτε, σαν χείμαρρος διέλυε τις Πανούκλες και τις άλλες επιδημίες.

Όμως, δέν νομίζετε, ωρέ αδελφοί, ότι ή όλη εικόνα έμοιαζε με εκείνη, που πήγε κάποιος να λουστεί κάτω από τὰ κρυστάλλινα νερά ενός καταρράκτη κι ο καημένος αφελώς, κρατούσε μιά... ομπρέλα! Ή όπως λειτουργησε κι ή γνωστή Παποφράγκικη, ρασιοναλιστική... πίστη και αντίληψη, όταν κάποιος κάλεσε έναν ξουρισμένο, ροδομάγουλο Μονσινιόρ Καρδινάλιο στο σπίτι του, να του κάνει Αγιασμό για να απαλλαγεί από τὰ ποντίκια, και όταν τελείωσε, φυσικά με τό γνωστό του ύφος, συμβούλευσε τον αγαθό εκείνον άνθρωπο «>>> και τώρα, για καλό και για κακό, πάρε και μιά... γάτα».

Δέν ήταν, λοιπόν, καλοί μου συμπολίτες, ολίγον τι... φαιδρόν, τούτο τό θέαμα, να στεκόμαστε όλοι μας δίπλα στα φοβερὰ Αγία Λείψανα τού ΑΓΙΟΥ μας, που εξαφάνιζαν πανούκλες και θανατηφόρες επιδημίες, και εμείς κάνοντας... υπακοή στις... άνωθεν Πολιτικοθησκευτικές μας... ηγεσίες, να φοράμε... μασκούλες και να καθόμαστε, εν είδει θεάτρου, σε... αριθμημένες θέσεις εντός τού Ι.Ναού.

Δέν ήταν, αγαπητοί μου, τουλάχιστον αφελές, αν όχι και θλιβερά προσβλητικό για τον Άγιο μας, όταν μέσα στον Ιερό Του Ναό, ενώ βροντάει τό βαρύ πυροβολικό της Θείας και Θαυματουργικής Του Δύναμης, που εξαφάνιζε λοιμικές νόσους και επιδημίες, να τρέχουμε εμείς, με άνωθεν εντολή και... ευλογία, με ένα πιστολάκι στο χέρι να... ψεκάζουμε με αντισηπτικό την Αγία Εικόνα Του, για να μην κολλήσουμε τον... κορονοϊούλη. ΕΚΕΙΝΟΣ έσωζε και σώζει τον λαό του από παντοειδείς θανατηφόρες επιδημίες και εμείς Τόν... ψεκάζουμε.

Δέν είναι λίγο παράξενο και οξύμωρο και σκανδαλιστικό, να καλείται ο πιστός και αγαθός λαός να γονατίσει για να διαβαστεί, (μετά συγκινήσεως) ή ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ στον ΑΓΙΟ μας για να απομακρυνθεί ή απειλή τού Κορονοϊούλη και συγχρόνως να τον συμβουλευούμε... Καλού -κακού να μην... συνωστίζεται και να φοράει... φερετζέδες.

Μετά από όλα αυτά τὰ παράξενα και περίεργα και σκανδαλιστικά, αρχίζω πλέον να πιστεύω ότι, ή τό σύγχρονο κατεστημένο πολιτικοπνευματικό Ηγετικό μας άλας... Εμωράνθη, ή ότι οί ΜΑΡΤΥΡΕΣ και Ομολογητές Προπάτορες μας, που μάς κληροδότησαν διά των αιμάτων τους, την Αγία Ορθοδοξία και την Ελευθερία μας ήταν, με τὰ σημερινά γελοία Οικουμενιστικά και Νεοταξίτικα δεδομένα, ολίγον τι... Φονταμενταλιστές.

Καταλήγοντας, όμως, ζητώ συνώνη εάν με τις παραπάνω παράλογες απόψεις και τὰ παράπονά μου, πρόσβαλα κάποιους. Αλλά πιστεύω ακράδαντα, χωρίς συνώνη, ότι θά πρέπει, οπωσδήποτε, να τιμωρήσουμε με πρόστιμο τον προπάππο μας τον... Θουκυδίδη, γιατί... λανθασμένα διαπίστωνε (με μιά μικρή παραλλαγή) ότι «>>> Τό σόφρον τού ανάνδρου, τού ολιγόπιστου ή τού... παπατζή, πρόσχημα εστί».

Επίσης, πιστεύω, ότι είναι σωστό εκτός από τον Σεβασμίωτατο Μητροπ. Αιγιαλείας π. Αμβρόσιο και κάποιους ευσεβείς Ιερείς μας, να τιμωρήσουμε με πρόστιμο, αναδρομικά, και εκείνους τούς Αγίους Πατέρες της Εκκλησίας που υποστήριζαν ότι «>> προτιμότερον Λέων επικεφαλής αγέλης Ελάφων ή Έλαφος επικεφαλής αγέλης Λεόντων».

Χρόνια πολλά σε όλον τον αγωνιζόμενο, Αγνό, πιστό, ανυποψίαστο, ανυπόκριτο, και ευκολόπιστο λαό τού τόπου μας, που με Πίστη, εμπιστοσύνη, Φόβο Θεού και αγάπη στον Άγ. Νικάνορα προσήλθε μαζικά, μαζί με τὰ παιδιά του κάτω από την Χάρη Του, να μεταλάβει την Θεία Κοινωνία, με αυτόν τον εκπληκτικό, εντυπωσιακό και ευλογημένο... ΣΥΝΩΣΤΙΣΜΟ.

Δρ. Γερασ. (Μάκης)
Κουσουνης, Γεωπόνος, Καστοριά

ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΑΤΕ ;;

Α) ΧΡΟΝΟΤΟΥΛΑΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Όταν ήταν στην αντιπολίτευση ο κ. Μητσοτάκης έκανε δριμυία κριτική στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ για τον τόσο πολυάριθμο κυβερνητικό σχήμα.

Γενόμενος πρωθυπουργός, έσπασε το φράγμα, και αίσίως ξεπέρασε τα εκατό και τα έφτασε στα ΕΚΑΤΟΝΠΕΝΤΕ (105) τον αριθμό. Η τότε κριτική του και οι προεκλογικές υποσχέσεις του αποδείχθηκαν ότι ήταν ένα όνειρο απατηλό. Μετά δε τις τελευταίες προσθέσεις, η κυβερνητική ομήγυρη που διαχειρίζεται τις τύχες της χώρας αθροίζει ούτε λίγο ούτε πολύ 105 μέλη (!) από Υπουργούς, αναπληρωτούς υπουργούς, υφυπουργούς, γενικούς - ειδικούς γραμματείς, αναπληρωτές.

Το υποτιθέμενο ολιγομελές και αποτελεσματικό κυβερνητικό σχήμα που υποτίθεται ότι θα έκανε πήρε μια θέση μέσα στο χρονοτούλαπο της ιστορίας.

Τα 105 κυβερνητικά μέλη αποτελούνται από 19 υπουργούς, 4 αναπληρωτές και 29 υφυπουργούς. Άλλοι τόσοι είναι οι υφιστάμενοι

τους: 49 γενικοί γραμματείς, 3 ειδικοί γραμματείς και 1 αναπληρωτής γενικός γραμματέας, και δεν είναι μόνο αυτά. Πρέπει στο κυβερνητικό μηχανισμό να προσθέσουμε άλλα 500 επιπλέον άτομα, ως σύμβουλοι, παρασύμβουλοι, ειδικοί συνεργάτες κ.α. Αφού και μόνο ο κάθε υπουργός δικαιούται δύο δημοσιογράφους και εννέα μετακλητούς, χωρίς να μας λένε πόσους δικαιούται ο υφυπουργός και ο κάθε γενικός γραμματέας.

Και δεν τελειώσαμε ακόμα, διότι έχουμε τους μετακλητούς υπαλλήλους για τους οποίους ο Μητσοτάκης είχε δεσμευτεί ότι θα έβαζε φρένο και θα περιόριζε δραστηρικά τον αριθμό, και αντί αυτό ένα χρόνο μετά, όχι δεν μειώθησαν, αλλά αυξήθησαν, από 2710 άτομα το 2019, σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία, σήμερα έχουν υπερβεί τα 2.850. Με μία τάση αύξησης διότι οι υπουργοί και υφυπουργοί επικαλούνται την χρονοβόρα μέσω ΑΣΕΠ προσλήψεις, και προσλαμβάνουν άτομα με την ιδιότητα του μετακλητού.

Β) ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΟΤΗΤΑ !

Όταν ο σουλτάνος της Τουρκίας αμφισβητεί την κυριαρχία μας και ζητά 150 νησιά και βραχονησίδες, εισβάλλει στην ελληνική υφαλοκρηπίδα, μας απειλεί με πόλεμο, βγάζει τα αντιτορπιλικά του στο Αιγαίο, σηκώνει επιδεικτικά την πολεμική αεροπορία του για να μας τρομοκρατήσει και να μας γονατίσει οικονομικά, και εμείς τρέχουμε να τον βοηθήσουμε και να τον ενισχύσουμε οικονομικά, και μάλιστα σε μια στιγμή που η τουρκική οικονομία καταρρέει. Είναι εξωφρενικό η Ελλάδα να τρέχει να αγοράσει προιόντα που και η ίδια μπορεί να παράγει. Τελευταία σαν καλοί γείτονες που είμαστε για να τους ενισχύσουμε αγοράσαμε και τουρκικές θερμικές φόρμες.

Αυτές οι θερμικές φόρμες που φοράνε οι ελεγκτές στα αεροδρόμια, στις πύλες εισόδου και εξόδου στα νησιά και ηπειρωτικούς σταθμούς που ελέγχουν εάν οι επιβάτες είναι φορείς του κορονοϊού τις αγοράζουμε από μια τουρκική εταιρία που εδρεύει στην Κωνσταντινούπολη.

Είναι από τα άπιστευτα, από αυτά που δεν τα χωράει ο άνθρωπος, λες και δεν μπορούμε να τις παράγουμε εμείς στην Ελλάδα ή κάποια άλλη από τις 27

χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Είναι φόρμες θερμικές που τις φορούν οι ομάδες ελεγκτών, από ιατρούς του ΕΟΔΥ, στρατιωτικοί, αστυνομικοί κ.α., και είναι ουσιαστικά μιας χρήσης λόγω της θερμοκρασίας με τον ιδρώτα που προκαλούν.

Την ίδια "εξυπνάδα" κάναμε και πριν τρία χρόνια όταν

κλείσαμε την τεράστια μονάδα στην Κύμη Αλιβερίου - το μοναδικό στην Ελλάδα - εργοστάσιο κατασκευής στρατιωτικού ιματισμού από στολές ΡΒΥΠ και παραλλαγή, αλεξίσφαιρα, κράνη κ.α. που ήταν ο κύριος προμηθευτής των Ενόπλων Δυνάμεων και των Σωμάτων Ασφαλείας, με τεράστιες δυνατότητες παραγωγής λόγω του σύγχρονου εξοπλισμού και με καλά εκπαιδευμένο προσωπικό.

Και για να καλύψουμε τις ανάγκες μας μιας χρονιάς (92.000 στρατιωτικές στολές) αγοράσαμε το μεγαλύτερο μέρος από τα Άδανα της Τουρκίας και το υπόλοιπο από την Κίνα. Αυτό κι αν είναι ελληνική εφευρετικότητα. Δηλαδή να αφαιρείς το ψωμί, την εργασία της παραγωγής πρώτης ύλης, χρήματα από την οικονομία του Έλληνα κ.α. και να τα δίνεις "βόθθεια" στους Τούρκους να μας απειλούν και να μας βρίζουν!

ΑΓΩΝΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ

ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 278 ΚΩΔ. ΥΠ. 061603

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2020

Ιδιοκτήτης Εκδότης Διευθυντής

Τριαντάφυλλος Ι. Τασιόπουλος

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών,

Τ.Κ. 41221 Λάρισα

Τηλ.: 2410 284644

Φαξ: 2410 551113

Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

www.agonas.org

info@agonas.org

4 ΛΓΩΝΑΣ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η “ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ” του Κίσινγκερ σε πλήρη εξέλιξη

Η ιστορία με την Τουρκία δεν είναι κάτι καινούριο. Είναι μια ιστορία που πάει πίσω στο χρόνο και μπορεί να γνωρίζουν κάτι οι παλαιότεροι, αλλά οι σημερινοί νέοι έχουν άγνοια.

Ξεφτιλίζοντας ιστορικά των τουρκικών απαιτήσεων θα ξεκινήσουμε από το 1936 που φάνηκε το πρώτο σημάδι. Ήταν δεκατρία χρόνια μετά την υπογραφή της Συνθήκης της Λωζάννης (24 Ιουλίου 1923), όταν με μια Σύμβαση του Μοντρέ οι Τούρκοι κατόρθωσαν να ακυρώσουν τις διατάξεις της Συνθήκης της Λωζάννης για τον αποφιλισμό των νησιών Ίμβρος, Τένεδος και Λαγουσών. Και από τότε ο έλεγχος των Στενών πέρασε εξ ολοκλήρου στα χέρια της Τουρκίας.

Τον Οκτώβριο του 1930 έχουμε την υπογραφή “Σύμφωνο Φιλίας, Ουδετερότητας και Διαιτησίας” μεταξύ Ελ. Βενιζέλου και Μουσ. Κεμάλ, έτσι αποφεύχθηκαν οι τριβές για τα σύνορα για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Με το ξέσπασμα του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, η Τουρκία ακολούθησε την πονηρή πολιτική της ουδετερότητας. Στις 18 Ιουνίου 1941 η Γερμανία και η Τουρκία υπέγραψαν σύμφωνο μη επίθεσης μεταξύ τους. Ζήτησαν όμως την συγκατάθεση των Γερμανών να καταλάβουν τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου.

Έξι χρόνια αργότερα, το 1947, και ένα χρόνο πριν την ενσωμάτωση της Δωδεκανήσου, οι Τούρκοι προσπάθησαν να την τορπιλίσουν αλλά δεν το πέτυχαν. Έτσι στις 7 Μαρτίου του 1948 τα Δωδεκάνησα ενσωματώθηκαν στην μητέρα Ελλάδα.

Η Ελλάδα και η Τουρκία στις 18 Φεβρουαρίου 1952 εντάσσονται στο Βορειοατλαντικό Σύμφωνο (NATO), από εδώ αρχίζει μια περίοδος λυκοφιλίας και συμμαχικών και ενδοσυμμαχικών συγκρούσεων.

Έχουμε τα Σεπτεμβριανά το 1955, την κρίση στην Κύπρο το 1963-1964, 1967 και ενώ όλα έδειχναν μέχρι το 1974 ότι είχαμε ηρεμία, στο παρασκήνιο γίνονταν ένας “πόλεμος” διεκδικήσεων από τους Τούρκους με απώτερο στόχο την πρόκληση ενός θερμού επεισοδίου στο Αιγαίο.

Το πρόβλημα άρχισε να επιδεινώνεται μετά την ανακάλυψη πετρελαίου έξω από τη Θάσο το 1973, και αμέσως οι Τούρκοι μπήκαν στο παιχνίδι αρχίζοντας να εξερευνούν περιοχές ελληνικές. Την 1η Νοεμβρίου του 1973 η Τουρκία δημοσιεύει την απόφαση αρ. 14999 με την οποία εκχωρεί στην Εταιρεία Πετρελαίων (TPAO – Turkish Petrolleri A.O.) 27 άδειες έρευνας κοιτασμάτων υδρογονανθράκων, σε περιοχές βόρεια και δυτικά των ελληνικών νησιών Λέσβου κα Χίου και νοτιοανατολικά των ελληνικών νησιών Σαμοθράκης, Λήμνου και Αγ. Ευστατίου.

Η Αμερική ποτέ δεν προασπίστηκε τα δίκαια αιτήματά μας, αλλά πάντα έδινε προτεραιότητα στα συμφέροντα του NATO και έκλεινε προς την τουρκική πλευρά.

Έχουμε την εισβολή στην Κύπρο το 1974, και από τότε αλλάζουν προς το χειρότερο διότι η απόσυρση για ένα χρόνο των Ενόπλων μας Δυνάμεων από το NATO, οι Τούρκοι έγιναν πιο βίαιη με τη χείρα βοηθείας που τους έδωσαν οι ισχυρές δυνάμεις.

Και από τότε άρχισε σταδιακά αλλά σταθερά να βάζουν σε εφαρμογή την πολιτική των επαυξανόμενων αμφισβητήσεων και διεκδικήσεων σε βάρος της Ελλάδος.

- Αμφισβητούν το νόμιμο και κυριαρχικό δικαίωμά μας με απειλή πολέμου (casus belli) εάν επεκτείνουμε την αιγιαλίτιδα ζώνη στα 12 ναυτικά μίλια.

- Αμφισβητούν το εύρους του ελληνικού εναερίου χώρου.
- Αμφισβητούν την ελληνική κυριαρχία των νησιών με την καινοφανή θεωρία των γκρίζων ζωνών.
- Αμφισβητούν τα θαλάσσια σύνορα.
- Αμφισβητούν την αρμοδιότητά μας εντός του FIR Αθηνών που ασκούμε βάσει των αποφάσεων του ICAO.
- Αμφισβητούν την αρμοδιότητά μας ως Ελλάδα την ευθύνη μας ως θέματα έρευνας και διάσωσης, και
- Απαιτούν την αποστρατικοποίηση των νησιών.

Τις προαναφερόμενες αμφισβητήσεις η Τουρκία τις προωθούσε με μεθόδους που είναι αντίθετες με τις θεμελιώδεις αρχές του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών.

Το 1996 είχαμε την περίφημη απόρρητη λίστα EGAYDAAK σύμφωνα με την οποία οι τούρκοι διεκδικούν 25 νησιά και 127 νησίδες και βραχονησίδες στο Αιγαίο.

Όλες οι παράλογες διεκδικήσεις των Τούρκων που αναφερθήκαμε είχαν ως μπουσουλα το “**βρώμικο σχέδιο Κίσινγκερ**” που ως υπουργός Εξωτερικών τον Μάιο του 1976, ζήτησε για τα πετρέλαια του Αιγαίου μια συμβιβαστική λύση η οποία θα έστελνε στη Χάγη τα νομικά ζητήματα, αλλά θα επέτρεπε στους Τούρκους να μπουν στην συνεκμετάλλευση στα κοιτάσματα του Αιγαίου μέχρι να βγει η απόφαση από την Χάγη.

Οι φίλοι μας Αμερικανοί ζητούσαν – ούτε λίγο ούτε πολύ – από την Ελλάδα να κάνει μια χειρονομία υποχωρήσεων σε εθνικής κυριαρχίας για να ηρεμήσουν οι Τούρκοι.

Ο Κίσινγκερ ως υπουργός των Εξωτερικών είχε ζητήσει από το τμήμα πληροφοριών του Στέιτ Νιπάρτμεντ να εξετάσουν την ιστορία και τα προβλήματα του Αιγαίου και να υποβάλουν έκθεση και με σενάρια επίλυσης.

Η έκθεση αυτή που αποχαρακτήριστηκε από τα αμερικανικά απόρρητα αρχεία το 2002 και την δημοσίευσε το «ΒΗΜΑ» στις 24 Νοεμβρίου 2008, δείχνει η “προφητεία” Κίσινγκερ στις μέρες μας παίρνει σάρκα και οστά, τα βρώμικα σχέδια για το Προσφυγικό, το Αιγαίο, και το Κυπριακό που επεξεργάζονταν ο πανούργος τότε υπουργός των Εξωτερικών της Αμερικής, βρίσκονται σε πλήρη εξέλιξη.

Δεν ξύπνησαν ένα πρωί οι τούρκοι και είπαν πάμε να πάρουμε το Αιγαίο, τα ελληνικά νησιά, το πετρέλαιο, το φυσικό αέριο κ.α., από την Ανατολική Μεσόγειο. Η έκθεση περιγράφει και αποκαλύπτει την συνεργασία που είχαν οι Αμερικανοί με τους Τούρκους και τους οποίους χρησιμοποιούν κατά περίπτωση.

Η πολιτική των Αμερικανών είναι ακριβώς η ίδια εις βάρος των ελληνικών συμφερόντων από τότε και παίζεται μέχρι σήμερα.

Η έκθεση αναφέρει για μοίρασμα του Αιγαίου, για το πετρέλαιο, την υφαλοκρηπίδα, τον εναέριο χώρο, για αποστρατικοποίηση της νησιών, ακόμα και για γκρίζες ζώνες που τότε ήταν άγνωστες.

Παραθέτουμε μερικά αποσπάσματα της έκθεσης.

«Η αμερικανική πολιτική στο Αιγαίο»

«Από τον Ιούλιο του 1974 και μετά η Κύπρος αποτελεί τη βασική πηγή έντασης μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Οι συνεχιζόμενες όμως διενέξεις γύρω από το Αιγαίο μπορεί – πολύ περισσότερο από ό,τι η Κύπρος – να προκαλέσουν άμεση σύγκρουση μεταξύ των δύο χωρών, είτε από λάθος είτε βάσει σχεδίου.

Επί της αρχής τα ζητήματα του Αιγαίου θα μπορούσαν να λυθούν με μια διαπραγματεύση, αν όχι πάνω σε νομική βάση, με πρακτικούς συμβιβασμούς σε θέματα όπως η κοινή εκμετάλλευση των φυσικών πόρων. Το πρόβλημα είναι πως τα πραγματικά ζητήματα εμπλέκονται με άλλα, πολύ πιο δυσπεπτά, όπως θέματα κυριαρχίας και εθνικών εννοιών.»

«Το πετρέλαιο στο Αιγαίο»

«Το πρόβλημα του Αιγαίου επιδεινώθηκε μετά την ανακάλυψη πετρελαίου από την Ελλάδα έξω από τη Θάσο το 1973. Η πιθανότητα να βρεθούν νέα κοιτάσματα καθιστά απολύτως πραγματικό το πρόβλημα της υφαλοκρηπίδος. Δημιουργεί ακόμη τον κίνδυνο σύγκρουσης αν οι Τούρκοι προχωρήσουν σε εξερευνησεις περιοχών που διεκδικούν ως δικές τους οι Έλληνες. Την ίδια στιγμή η ύπαρξη κοιτασμάτων που θέλουν και οι δύο χώρες μπορεί να αυξήσει το ενδιαφέρον τους για τη λύση του προβλήματος ή να οδηγήσει στην κοινή εκμετάλλευσή τους. Σε διαφορετική περίπτωση η ένταση στην περιοχή μπορεί να μην επιτρέψει την εκμετάλλευσή τους...»

«Η καρδιά του ζητήματος»

«Το ιστορικό των διαπραγματεύσεων μεταξύ της Ελλάδας και της Τουρκίας για τα δύο βασικά ζητήματα του Αιγαίου, την υφαλοκρηπίδα και τον έλεγχο του εναερίου χώρου, δείχνει ποια είναι η καρδιά του προβλήματος: η αμοιβαία καχυποψία, για να μην πούμε κάτι παραπάνω, μεταξύ των δύο λαών.

«Όπως φάνηκε από τις ως τώρα διαπραγματεύσεις, υπάρχουν εφικτοί συμβιβασμοί για όλα τα θέματα. Υπάρχουν αρκετοί τρόποι να δημοιορηθούν πακέτα λύσης 2-3 προβλημάτων...»

*** Χωρικά ύδατα**

«Οι Τούρκοι δεν δέχονται τον ελληνικό ισχυρισμό πως κάθε νησί έχει τα δικά του χωρικά ύδατα αλλά έχουν συμφιλιωθεί με την κατάσταση που έχει δημιουργηθεί με βάση το όριο των 6 μιλίων. Οι Έλληνες κατανοούν πως η Τουρκία δεν θα ανεχθεί την επέκτασή στα 12 μίλια σύμφωνα με το Δίκαιο της Θάλασσας.

** Αν η Ελλάδα δήλωνε ότι δεν διεκδικεί τα 12 μίλια σε όλο το Αιγαίο, θα βελτίωνε την ατμόσφαιρα ανάμεσα στις δύο χώρες. Αλλιώς αυτή η ελληνική υποχώρηση θα έπρεπε να εξισορροπηθεί από μια αντίστοιχη, που δεν είναι εμφανής σε αυτό θέμα. Ίσως να μπορεί να βρεθεί σε κάποιο άλλο.*

** Η Ελλάδα και η Τουρκία να συμφωνήσουν στην κοινή εκμετάλλευση μιας ζώνης στο Ανατολικό Αιγαίο αλλά να την καθυστερήσουν ώσπου το Διεθνές Δικαστήριο να αποφασίσει όχι τα όρια της υφαλοκρηπίδας αλλά τα κριτήρια βάσει των οποίων θα ορισθούν αυτά (π.χ. ο ρόλος ειδικών συνθηκών κ.ά.).*

** Οι δύο χώρες να προχωρήσουν σε κοινή εκμετάλλευση, η οποία θα υλοποιείται παράλληλα με την παραπομπή του θέματος στο Δικαστήριο.*

** Η συμφωνία κοινής εκμετάλλευσης μπορεί να συνοδευθεί από μια συμφωνία περαιτέρω διαπραγματεύσεως για το τι και πώς θα παραπεμφθεί στο Δικαστήριο...»*

ΑΠΟΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΝΗΣΙΩΝ

«Είναι μάλλον απίθανο η Τουρκία να διαλύσει την 4η Στρατιά της με έδρα τη Σμύρνη, εκτός αν προχωρήσει πολύ η ελληνοτουρκική προσέγγιση. Αν φτάσουμε σε αυτό το σημείο, η ελληνική στρατιωτική παρουσία στα νησιά καθώς και οι αναγνωριστικές πτήσεις τουρκικών αεροσκαφών πάνω από αυτά δεν θα έχουν κανένα νόημα. Ο περιορισμός τέτοιου τύπου στρατιωτικών ενεργειών θα μπορούσε πάντως να μειώσει την ένταση...»

ΟΙ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ ΠΟΥ ΠΡΟΤΕΙΝΕ Ο ΚΙΣΙΝΓΚΕΡ

«Όλα αυτά θα μπορούσαν να δημιουργήσουν μια καλύτερη ατμόσφαιρα ή να συνεισφέρουν σε μια συνολική συμφωνία. Εκτός από την ανταλλαγή πληθυσμών, που θα μπορούσε να αποδεχθεί αντιπαραγωγική...

Η ιστορία των ελληνοτουρκικών προσεγγίσεων δεν είναι εντελώς απογοητευτική. Οι Έλληνες και οι Τούρκοι έχουν καταφέρει να λύσουν κάποια προβλήματα τους στο παρελθόν. Έχουν λόγο να το κάνουν και τώρα. Το Αιγαίο έχει πολλές πτυχές, επί των οποίων θα μπορούσε να επιτευχθεί ένας συμβιβασμός. Η Ελλάδα όμως θα χρειασθεί να κάνει τις πιο σοβαρές παραχωρήσεις, σε σύγκριση με το προηγούμενο στάτους κβο... Τι θα μπορούσε να ηρεμήσει την Ελλάδα και να την κάνει να συμφιλιωθεί με υποχωρήσεις στο Αιγαίο, την ίδια στιγμή που θα καλείτο να αφήσει κατά μέρος το μεγαλύτερο παράπονό της, την Κύπρο; Η Ελλάδα δεν χρειάζεται να υλοποιήσει τη δέσμευση αυτή αμέσως αλλά θα δώσει κάτι στην Τουρκία με σχετική αξία.

** Οι δύο πλευρές θα δηλώσουν ότι είναι πίστες στο NATO... Ειδικότερα δε στο άρθρο 1, που καλεί τα μέλη της Συμμαχίας να επιλύουν τις διεθνείς τους διαφορές με ειρηνικά μέσα.*

Αυτά τα αρχικά μέτρα θα μπορούσαν να συνοδευθούν από άλλα, σχετικώς εύκολα:

** Δήλωση της Ελλάδας πως δεν διεκδικεί τα 12 μίλια για όλα τα νησιά του Αιγαίου.*

** Την υπόσχεση της Τουρκίας να μην πετάει μέσα στα 10 μίλια γύρω από τα νησιά...»*

(Αυτό είναι ένα μέρος του σχεδίου Κίσινγκερ που σήμερα βρίσκεται σε εφαρμογή)

ΑΝΤΙ 10ΕΤΟΥΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ

† π. ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ

συνέχεια από την 1η σελίδα

μενοι η χορεία των πατέρων, ομολογητών, ασκητών, εγκρατευτών... της πίστεως.

Αυτή τη μέρα συμπύεσα τη μνήμη μου στην ασκητική και αγωνιστική μορφή του πατρός Αυγουστίνου να σημειώσω, κάποια από αυτά που είδα, άκουσα και διάβασα για την εύχο αυτή σάλπιγγα του εικοστού αιώνα.

Το μολύβι στάθηκε μετέωρο, ανήμπορο να σχηματίσει μία συλλαβή.

Και νάσου το μυαλό μου γέμισε από εικόνες και γεγονότα που διαδραματίστηκαν στην μεγαλύτερη εορτή της Ορθοδοξίας την Πεντηκοστή στις 25 Ιουνίου 1967 όπου χιλιάδες λαού κατέφθασαν από όλα τα μέρη της Ελλάδος, κατακλύζοντας τον τεράστιο Ι. Ναό Αγ. Κωνσταντίνου & Ελένης Ομονοίας, την πλατεία και τους περίξ δρόμους, για να γιορτάσουν την Μεγάλη γιορτή της Ορθοδοξίας, να προσευχηθούν στον Κύριο όπως η χάρις του Παναγίου Πνεύματος να κατέλθει «εν είδει πυρίνων γλωσσών» στη κεφαλή του νέου επισκόπου να τον στηρίξει, φωτίζει, ενισχύει σε όλη τη ποιμαντική του διακονία. Αλλά και να δουν με τα ίδια τους τα μάτια το **μέγα θαύμα**: «Την ανατολή του ήλιου από τη Δύση»!

Βουίζουν ακόμα τα αυτιά μου απ’ τη βροντερή Προδρομική φωνή του π. Χριστοφόρου Καλύβα μπροστά στην Ωραία Πύλη να αναφωνεί: **«Αναστήτω ο Θεός και διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, και φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν».**

Τον π. Αυγουστίνo να δέχεται τη χορεία των Αρχιερέων την χάριν του τελετουργικού Πνεύματος τους εις Αρχιερέα αξίωμα.

Από το **θαύμα** αυτό – που όντως ήταν ένα **θαύμα** ο Καντιώτης να γίνει δεσπότης! – θα μεταφέρουμε αποσπάσματα από την χειροτονητήρια ομιλία του παρμένη από την εφημερίδα “ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ” 25/6/1967.

«Σεβασμιώτατε,

» Τι είπω και τι λαλήσω κατά την ώρα ταύτην; Η ψυχή μου τετάρακται. Διατελώ υπό το κράτος σφοδροτάτης συγκινήσεως. Η πτωχή μου γλώσσα αδυνατεί να εκφράση την αγωνίαν μου.

» Τι το περί εμέ τούτο γεγονός; Νύξ εστίν, η ημέρα; Ως όνειρον μοι φαίνεται. Σεβάσμιοι ιεράρχαι, περσβύτεροι μετὰ διακόνων, λαός πολὺς ες τε της πρωτευούσης και των επαρχιών, και μάλιστα εκ της προσφιλεστάτης μοι Μακεδονίας, κατακλύζουν τον μέγαν τούτον Ναόν δι’ εμέ, προς τα ενδότερα του φρικτού Θυσιαστηρίου βαίνοντα. Αλλά τις εμιί εγώ; Εάν ο μέγας Αβραάμ, συναισθανόμενος την μηδαμινότητά του ενώπιον του θεού, έλεγεν «εγώ εμιι γη και σποδός»* εάν ο μεγαλοφώνωτατος Ησαΐας ίστατο εν τρόμω προ

του Θυσιαστηρίου και έλεγεν «ώ τάλας εσώ, ότι κατανένυγμα, ότι άνθρωπος ών και ακάθαρτα χείλη έχοντος εγώ οικώ, και τον βασιλέα Κύριον Σαβαώθ ειδον τοις οφθαλμοίς μου» (Ησ. 6, 5), εάν ο Παύλος, το σκεύος της εκλογής, ο οποίος ζών ηρπάγη εις τους ουρανοὺς και ήκουσε ρήματα άρρητα, εάν αυτός ο Παύλος ωνόμαζε τον εαυτόν του έκτρωμα και ανάξιον να λέγεται Απόστολος, τι να είπω εγώ; ΑΛΛ’ ό,τι και να είπω περί της αναξιότητός μου, θα είναι μία ταπεινολογία. Διότι, εάν είχαν βαθύ το συναίσθημα της αμαρτωλότητός μου και της αναξιότητός μου, δεν θα ευρισκόμην την ώραν αυτήν εδώ, αλλά θα κατέφευγον εις την βαθυτέραν έρημον, μιμούμενος τους αιμνήστους εκείνους άνδρας, οι οποίοι ετρέποντο εις φυγήν δια να αποφυγουν τον βρόγγχον των ευθυών του αρχιερατικού αξιώματος. Οίμοι! Τι έπαθον; Πώς συνελήφην εις το δίκτυον!

Σκοπός μου ήτο να κηρύξω το Ευαγγέλιον μετά πάσης παρρησίας, και να μαρτυρήσω τη αληθεία, δι’ ήν Χριστός εξέξεε το τίμιον Αίμα Του. Λόγω του ελέγχου, του σφοδρού ελέγχου, τον οποίον εξήσκηση προς πάσαν κατεύθυνσιν, εγινόμην πικρός και δυσάρεστος τοις πολλοίς, και ήλθον πολλάκις εις συγκρούσεις προς υπεροχικά πρόσωπα έν τε τη Εκκλησία και τη Πολιτεία. Ένεκα των συγκρούσεων τούτων κατ’ επανάληψιν εκάθησα εις τα εδώλια εκκλησιαστικών και πολιτικών δικαστηρίων, και ουχί άπαξ ηπειλήθην δια της εσχάτης των εκκλησιαστικών ποιων, της καθαιρέσεως. Η οδός προς αρχιερατικών θρόνον δια τον ιερομόναχον Αυγουστίνον εφαινετο ότι είχαν αποκλεισθή οριστικώς. Εγώ δε ο ίδιος εις τους ευχομένους την πραγμαγήν μου επανελάμβανον στερεοτύπως. **«Εάν ποτέ ίδητε τον ήλιον να ανατέλλη εκ δυσμών, τότε και ο Αυγουστίνος θα γίνη επίσκοπος»...**

ΑΛΛ’ ό,τι εξ ανθρωπίνης πλευράς εθεωρείτο αδύνατον, τούτο σήμερα γίνεται πραγματικότης. Πώς; Απορώ και εξίσταμαι, και ονομάζω τούτο **θαύμα**, το περιεργότερον **θαύμα** της ατομικής μου ζωής.

» Υπήρέτης δε του θαύματος κατά τας εξιχνιάστους βουλάς του Κυρίου εγένετο εκείνος εκ των κληρικών, τον οποίον δια του ελέγχου μου ελύπησα σφοδρότερον παντός άλλου. Ούτος δε είναι ο νυν Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμος. Ούτος, μηδέ ίχνος μνησικακίας εν τη ευγενεί αυτού καρδιά διατηρών, αντί καταδιώξεως, ως ανέμενον οι πολλοί, αρθείς εις ύψος σπανίας αρετής, με περιέβαλε με σπαργήν και εκτίμησιν. Και ηγωνίσθη κραταιώς δια την προαγωγήν μου.

Εάν δε ποτέ εν τη ταπεινή μου φυγή εγεννάτο επιθυμία επισκοπής, η επιθυμία αύτη εγεννάτο εν

Συνέχεια από την 4η σελίδα

Ο λαός άκουσε με ικανοποίηση τις υποσχέσεις και ακροβολίστηκε, σε στάση προσοχής και προσμονής να πληροφορηθεί τα ανακριτικά αποτελέσματα. Σιγά-σιγά, ημέρα με την ημέρα, άρχισε να κατακάθεται ο κουρνιαχτός, άρχισε να πέφτει μια περίεργη και ανεξήγητη νεκροταφειακή σιωπή. Η έρευνα που σχεδιάστηκε “από έμπιστους ανθρώπους” μάλλον ήταν σικέ. Ήταν επιφανειακό, γραφειοκρατικό ανασκάλεμα του βούρκου, και γρήγορα τα τάπωσαν.

Το ερώτημα που μένει στο λαό και ιδιαίτερα στον Τυρνάβικο και θα καταχωρηθεί με μελανά γράμματα στην ιστορία. Τα 140.000 ευρώ επίσημα (ανεπίσημα κατά τους Τυρνάβιτες 300.000 συν 70-80.000 ευρώ δάνειο αγύριστο από τους ναούς το 2006, σύνολον 380.000) που έκαναν φτερά ποιοι τα σφετερίστηκαν;

Είκοσι μήνες μετά την Ιερωνυμική (ειλικρινή ή, μάλλον, υποκριτική) ομολογία των φαινομένων της διασπάθισης του ιερού χρήματος και των δεσποτικών υποσχέσεων δραστικών επεμβάσεων, η διαδικασία μάλλον εξελίχθηκε σε πανάκεια. Κανέναν από αυτούς που διαχειρίστηκαν το πλούσιο παγκάριο δεν του επιβλήθηκε, έστω για τα μάτια του κόσμου κάποιες από τις προβλεπόμενες Κανονικές κυρώσεις.

Σύμφωνα με τους Ιερούς Κανόνες και την αξιοσέβαστη Πατερική μας Παράδοση, ο λαός δικαιούται να γνωρίζει δια των ποιμένων τους για τα όσα «εν τω φωτί» ή «εν τω σκότει» εργάζονται οι διαπιστευμένοι και να ενημερώνεται δια την διατήρηση του Πνεύματος της Πεντηκοστής στο χώρο του Παναγίου Θυσιαστηρίου.

Ο κάθε επίσκοπος θεσμικά είναι επιφορτισμένος με πρόσθετες αρμοδιότητες και με τη ρητή Κανονική εντολή να εισάγει κάθε εκτροπή στο υπεύθυνο συλλογικό όργανο, να προωθή την αποτίμησή της και να εξαγγέλλει, με καθαρότητα και παρρησία, όποιες κυρώσεις προβλέπονται.

Το σκάνδαλο της ιεροκλοπής είναι απaráδεκτο, είναι σαν πράξης ανίερη, η καταλήστευσης των προσφορών, που το ευλαβικό χέρι του πιστού εναποθέτει στο παγκάρι της Εκκλησίας, με τη “δεδηλωμένη” εντολή, να καλύψει τις ανάγκες του Ναού και να βοηθήσει αδύναμους αδελφούς, είναι ενέργεια βδελυρή.

Βουνό οι καταγγελίες, αποκαλυπτικά τα στοιχεία, σκανδαλισμένες οι συνειδήσεις, και δεν ευαισθητοποιήθηκε κανένας να δώσει αναφορά στο πιστό λαό με ακρίβεια, τι συνέβη, και που βρίσκονται τα εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ;

Από το 2006 ο νεαρούλης ιερομόναχος και ο δεσπότης Ιγνάτιος Λάμπας βρίσκονταν σε στενό φιλικό εναγκαλισμό. Ο αμούστακος Ιερομόναχος υμνούσε αδιάκοπα τον Ιγνάτιο κλοντάς του μάλιστα και μεταμεσονύχτια πλουσιοπάροχα τραπέζια και αυτός ο αθεόφοβος με διάφορα τερτίπια τον σκέπαζε τον βόθρο.

Γιαυτό δεν είναι μόνο οι καταχραστές του ιερού χρήματος ένοχοι, αλλά πιο πολύ ενοχοποιούνται εκείνοι που με ποικίλα τεχνάσματα αγωνίστηκαν και αγωνίζονται ακόμα για να καλύψουν τις ανέντιμες πράξεις της ντροπής.

Η ιστορία αυτή μας θυμίζει Χριστοδουλικό υποκριτικό ανάγνωσμα, που όταν ξέσπασε το τσουνάμι των σκανδάλων το 2005 εμφανίστηκε πελιδνός και κατώδυνος στον ελληνικό λαό, δηλώνοντας πως θα κάνει το παν, πως θα απομονώσει τη διαφθορά, πως θα κολάσει, δίχως τον παραμικρό συμβιβασμό τους διεφθαρμένους. Λέγοντας ακριβώς: «Το δικό μου καθήκον αυτή την ώρα, είναι ένα και μοναδικό. Η κάθαρση στους κόλπους της Εκκλησίας να προχωρήσει. Χωρίς κανένα συμβιβασμό. Με αίσθηση του δικαίου, διαφάνεια, υπευθυνότητα και αποφασιστικότητα».

Αφού πρώτα ομολόγησε, έστω συμβατικά, έστω συγκινησιακά, ότι υπάρχουν σκάνδαλα και, κατ’ επέκταση, υπάρχουν και ένοχοι, φώναζε μάλιστα δυνατά να τον ακούσουν: «Είμαστε ένοχοι για φιληδονία και φιλαργυρία... Μετατρέψαμε τις Μητροπόλεις μας σε “θερμοκήπια αθλοπύτων”... Μετατρέψαμε την κάθε επισκοπή σε “απυρόβλητο οχυρό”, που κανείς δεν έχει δικαίωμα να το παραβιάσει, έστω και αν εκεί μέσα διαπράττονται κανονικά και ποινικά αδικήματα».

Άμα ρωτάτε, τι έγινε;... Σας λέμε **ΤΙΠΟΤΑ!** Χρησιμοποίησε επιχειρήματα, αποκλειστικά για να κερδίσει χρόνο, να περάσει το πρώτο καταλυτικό κύμα της οργής του κόσμου, και να κοπάσει ο δημοσιογραφικός σάλος. Και μετά μπήκε σε ενέργεια η συσκότιση της πραγματικότητας, η ψευδολογία, η πλαστογραφία και η αλλοίωση των επίσημων πρακτικών ήταν στην ημερησία διάταξη, ώστε οι ένοχοι με ξεχασμένες δικηγορίστικες προφάσεις, όπως π.χ. “είχαμε άγνοια” ή “δεν υπάρχουν τεκμηριωμένες κατά νόμον καταγγελίες” για γεγονότα που ο κόσμος βούσε. Ή, ακόμα έκαναν επίκληση “αδήριτων ποιμαντικών αναγκών” ή “σεβασμού της προσωπικότητας” παραμύθιαζαν το λαό με “δάκρυα” και απατηλά λόγια, ότι, τάχα μετάνιωσαν για τις πράξεις με ειλικρινή διάθεση.

Και ενώ η πραγματικότητα ήταν τραγική και μειωτική για την αρχιερατική αξιοπρέπεια, κανένας δεν τόλμησε να πλησιάσει για να αποκαλύψει και να καθαρίσει το βόθρο. Αντίθετα, πετούσαν από μακριά άνθη, πιστεύοντας ότι θα σκέπαζαν την αθλιότητα και θα δάμαζαν τη δυσσομία.

Ξαναδιαβάζοντας την ιστορία ΤΥΡΝΑΒΟΣ, όχι ρομαντικά, αλλά ερευνητικά με αποκλειστικό σκοπό, μελετώντας τις στιγματισμένες και αμαυρωμένες σελίδες των γεγονότων, ώστε, να βγουν τα αναγκαία συμπεράσματα, και να τα γνωρίσει ο λαός.

Τον φερόμενο “ήρωα” του Τυρνάβου, ο μακαρίτης δεσπότης Ιγνάτιος τον έντυσε στο ράσο αντικανονικά και παράνομα σε ηλικία που δεν είχε συμπληρώσει τα είκοσι (20) χρόνια και μετά τρία χρόνια τον έκανε αρχιμανδρίτη και τον τοποθέτησε μάλιστα και προϊστάμενο στο μητροπολιτικό ναό του Τυρνάβου και επί πλέον αρχιερατικό επίτροπο της περιφέρειας Τυρνάβου παραγκωνίζοντας σεβάσιμους ιερείς που υπηρετούσαν από 20 έως 40 χρόνια σε διάφορους ναούς μέσα στην πόλη και στην περιοχή.

Σε μια τετραετία από την ημέρα που ανέλαβε, ο Ναός βούλιαξε στο χρέος. Ο προστάτης του δεσπότης Ιγνάτιος για να τον γλυτώσει από διασυρμό υποχρέωσε τους ιερείς σε σύναξη που έκανε, να δανείσουν (βέβαια αγύριστα)... στο Ναό του χρήματα για να μην “πτωχεύσει”. Βέβαια όλα με το αζημίωτο και με συμφωνίες, αφού ο νεαρούλης ιερομόναχος θα κατέθετε ως μάρτυρας κατηγορίας σε αγωγή του Ιγνατίου εναντίον 15 Αγωνιζομένων Λαρισαίων Χριστιανών που σε συγκεντρώσεις των, του φώναζαν ΑΝΑΞΙΟΣ. Και σε αγωγή του Ιγνατίου τον εκδότη του «Αγώνα» ζητώντας 80.000 ευρώ ηθική ικανοποίηση. Το εν λόγω “παλληκάρι” τήρησε την συμφωνία και ανταποκρίθηκε αμέσως στην επιθυμία του δεσπότη του και ήρθε στο δικαστήριο ορκιζόμενος ψευδώς, για να εκπληρώσει την “ιερά” υποχρέωση στον πνευματικό πατέρα του για τα δεκάδες χιλιάδες ευρώ που του “δάνεισαν”.

Το ποσό που συγκεντρώθηκε – από πληροφορίες – ξεπερνούσαν τις 80.000 ευρώ και κάλυψαν τη μαύρη τρύπα και περίσσεψαν και μερικά, για απόθεμα!

Ο δεσπότης Ιγνάτιος, αντί κάποιας παιδαγωγικής τιμωρίας, για την ατασθαλία, τον αναβάθμισε σε “ηγούμενο” στο μοναστήρι του Αγ. Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης Πυργετού. Και

επειδή ο κ. Ιγνάτιος τον “αγαπούσε” δεν άργησε να τον επαναφέρει και πάλι στον Τύρναβο στον ίδιο ναό στην Παναγία Φανερωμένη.

Αρκετές φορές εκείνο τον καιρό ο νεαρούλης αρχιμανδρίτης- ηγούμενος εξέφρασε σε προσκυνητάς το παράπονό του λέγοντας: «Τι θέλει και με παίρνει πάλι από δω, δεν με αφήνει στην ησυχία μου; Που θέλουν πάλι να με μπλέξουν;». Τα γεγονότα που ακολούθησαν, ο φόβος του επαληθεύτηκε.

Βέβαια από την ημέρα που επέστρεψε στον Τύρναβο, μέχρι που η τοπική εφημερίδα ανέδειξε το “μέγα σκάνδαλο” πρωτοσέλιδο. Όλη η οικονομική διαχείριση του ναού την είχαν κατά περιόδους διαδοχικά ιερείς διορισμένοι από τον δεσπότη Ιγνάτιο. Ο τελευταίος κουμανταδόρος που ο επίσκοπός μας τον διόρισε και ελεγκτή ήταν ο πιο μακροχρόνιος. Εάν ρωτάτε πώς γίνονταν άλλος να διαχειρίζεται τα οικονομικά και άλλος να τα καταχράται αυτό το σημείο πραγματικά είναι ένα ΜΥΣΤΗΡΙΟ!

Είχαμε διατυπώσει και παλαιότερα κάποιες απλές απορίες και επειδή ποτέ δεν δόθηκε απάντηση τις επαναφέρουμε:

ΩΣ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ !

- Δώδεκα (12) ολάκερα χρόνια (2006-2018) ο Ναός δεν πλήρωνε τις τριμηνίες στη μητρόπολη. Κανείς εκεί στα γραφεία και στην οικονομική υπηρεσία δεν αντιλήφθηκαν τίποτα;
- Δώδεκα (12) ολάκερα χρόνια δεν πλήρωναν ΕΝΦΙΑ. Κανείς δεν άκουσε ή δεν είδε τις ειδοποιήσεις του υπουργείου Οικονομικών που λάμβαναν;

- Δώδεκα (12) ολάκερα χρόνια ο οικονομικός κουμανταδόρος, τα χρήματα του ναού και τα ενοίκια που εισέπραττε που τα “τακτοποιούσε” και δεν πλήρωνε πουθενά;

- Δώδεκα (12) ολάκερα χρόνια ο Ιγνάτιος και όλη η κομπανία του πήγαιναν στο εκκλησιαστικό “παλατάκι” του νεαρού για να χαλαρώσουν τις μεσονύκτιες ώρες. Κάθονταν στα λουδοβίικα επίπλα, έτρωγαν στα πανάκριβα σερβίτσια με τα επάργυρα μαχαιροπήρουνα και κανείς δεν διερωτήθηκε πώς, και από πού αυτά αποκτήθηκαν;

- Δώδεκα (12) ολάκερα χρόνια μπαινόβγαιναν στο “παλατάκι” της Εκκλησίας του ιερομόναχου που οι τοίχοι ήταν διακοσμημένοι με σημαντικές παλιές μεγάλης αξίας βυζαντινές εικόνες, και κανείς – από τον δεσπότη Ιγνάτιο μέχρι τον τελευταίο – δεν αναρωτήθηκε πώς και από πού της απέσπασε και κόσμησε το σαλονάκι του και τους άλλους χώρους;

- Δώδεκα (12) ολάκερα χρόνια – όπως έγραψε η εφημερίδα τους “ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ” – «**η συγκεκριμένη υπόθεση ήταν γνωστή στα υψηλόβαθμα στελέχη της Μητρόπολης...**» γιατί έκλειναν τα μάτια και έβαζαν φίμωτρο;

“Άγιε” δέσποτα ας μη κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλό μας. Τα χρόνια περνούν, τα γεγονότα κυλούν, η ιστορία συνεχίζει τη ροή της και τη συγγραφή της. Ό,τι χθες αποτελούσε μυστικό, σήμερα αποκαλύπτεται, ό,τι χθες υφαίνονταν στο τιμόνι της ραδιουργίας, σήμερα απορρίπτεται ως απατηλό τέχνασμα.

Η 24χρονη κατάληψη της μητρόπολης Λάρισας από τον μακαρίτη Ιγνάτιο βρήκον με δεκάδες οικονομικές ατασθαλίες και όχι μόνο. Τα στεγανά του μητροπολιτικού δικητηρίου δεν ήταν αδιαπέραστα, αλλά από παντού έμπαιναν.

Οι αγγελιοφόροι των ειδήσεων και οι σχολιαστές της επικαιρότητας, ενώ τὰ βλεπαν, τὰ άκουγαν δεν μίλαγαν και δεν έσερναν ούτε μία αράδα, αντίθετα τα σκέπαζαν, σε πολλές περιπτώσεις και τους ένοχους τους αμνήστευαν και στους στεφάνωναν μάλιστα με το διάβημα του ήρωα, του μάρτυρα ή του αγίου.

Οι άνθρωποι της ενημέρωσης, σπουδαγμένοι στην τεχνική, να παρουσιάζουν το μαύρο-άσπρο μας αιφνιδίασαν με την φτηνή δικαιολογία για να καλύψουν τους πραγματι-

κούς δράστες της διαχειριστικής ανωμαλίας, έγραψαν: «Η επιβαρυνόμενη κατάσταση της υγείας του πρώην Μητροπολίτη κ. Ιγνατίου “πάγωσε” τις όποιες εξελίξεις είχαν δρομολογηθεί πριν καιρό». Λες και όλα έγιναν στο διάστημα 2-3 μηνών με την αρρώστια του δεσπότη. Λες και σταμάτησαν να λειτουργούν οι υπηρεσίες της μητρόπολης, αυτό το διάστημα. Και μετά επιδόθηκαν ενανυγία να αποκρύψουν τα μελανά αποτυπώματα και να πλαστογραφήσουν τα πραγματικά περιστατικά, ώστε να κρύψουν την αλήθεια για να κρυφτούν οι πραγματικοί ένοχοι. Και τότε όλα τα φόρτωσαν στον “αφελή” νεαρό ιερομόναχο λες και τα εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ από τα ληστεμένα ταμεία ήταν πακέτα χαρτοπετσέτες από super-market. Αυτός ο ταλαίπωρος πίστεψε ότι ο επίσκοπός του και πνευματικός του πατέρας θα του είναι παραστάτης και βοηθός και ότι θα αδυνατάει μαζί του όλες τις ημέρες της ζωής του, γι’ αυτό και ποτέ δεν του χάλασε κανένα χατίρι ότι κι αν του ζητούσε ο “προστάτης” του Ιγνάτιος. Αλλά... μετά, οι συνεργάτες και οι φίλοι που συνέτρωγαν και συνέπιναν του γύρισαν την πλάτη!

ΤΡΕΣΤΕ ΓΙΑ ΤΟ “ΦΙΛΕΤΟ”

Απέδειξε για μια ακόμη φορά ότι ο επίσκοπός μας κινείται στις τροχιές της δολικής μεθοδολογίας. Συνεχίζει τις δολιχοδρομίες του, ακολουθεί διεργασίες που τον αποδεικνύουν ως αφερέγγυο. Διότι ο ίδιος διαβεβαίωσε στην σύναξη των ιερέων για το κτηματολόγιο ότι **σπιθαμή εκκλησιαστικού κλήρου** δεν θα εκποιηθεί. Υποσχέθηκε ότι στο σκάνδαλο ΤΥΡΝΑΒΟΣ θα το “**ξεκαθάριζε άμεσα το τοπίο**”, αλλά γρήγορα όμως απλώθηκε γύρω ύποπτη αδιαφάνεια. Είκοσι μήνες κυριάρχησε η σιωπή και το σκοτάδι, η αφωνία και η απραξία. Η οικονομική μαύρη τρύπα που άνοιξε έχει πλάτος και βάθος τρομακτικό, και τώρα δεν καλύπτεται με καμιά σοφιστική επιπόνηση.

Σεβασμιώτατε π. Ιερώνυμε, το γνωρίζετε πολύ καλύτερα από εμάς, ότι οποιοσδήποτε επίσκοπος, που περιβάλλεται με το επισκοπικό ωμοφόριο, είναι υπηρέτης, λειτουργός των ιερών μυστηρίων της Εκκλησίας και διάκονος των πιστών. **Είναι διαχειριστής και όχι ιδιοκτήτης** της περιουσίας της Εκκλησίας, αυτήν που την κράτησαν εκατοντάδες χρόνια, ακέραη, την σεβάστηκαν άπιστοι, αλλόθρησκοι, κατακτητές και την τίμησαν δεκάδες προκάτοχοί σας. Αποτελεί ένα κομμάτι του πιστού λαού και είναι **ιερή**.

Και έρχεται στην ψύχρα (με βαθμούς 40 καλοκαιρινούς) η Ιερά Μητρόπολη Λάρισας και Τυρνάβου να ανακοινώσει ότι θα εκποιήσει εκκλησιαστικό ακίνητο στο κέντρο του Τυρνάβου με ανοικτό πλειοδοτικό διαγωνισμό.

Αυτό κι αν ήταν ΕΙΔΗΣΗ

Η αποκάλυψη αυτή, έκανε τον κύκλο της και έσπειρε πολλά ερωτηματικά και προβληματισμούς, διότι οι πιστοί του Τυρνάβου και όλης της μητρόπολης που κατ’ επανάληψιν έβαλαν το χέρι στην τσέπη τους να βοηθήσουν στην “αναστύλωση” του Ναού έμειναν ενδοί!

Περίμεναν με πόνο και ενδιαφέρον να μάθουν από το ανακριτικό πόρισμα, ποιοι είναι αυτοί που χούφτωσαν τα 500-600 χιλιάδες ευρώ, το κεράκι του πιστού λαού που τον κατασκανδάλισαν;

Και αντί αυτού είδαν τη μητρόπολη ότι προσχώρησε στην πεπατημένη μέθοδο του παλαιού διαφημιστικού σποτ του AZAX – παραφρασμένο – “**πουλάτε, σκεπάστε, τελειώσατε**”.

Και εμείς παρέα με τον προβληματισμένο λαό, που πονάει και ενδιαφέρεται για το καλό της Εκκλησίας, σας **ρωτάμε:**

Ο διαγωνισμός για την εκποίηση του εκκλησιαστικού ακινήτου είναι νόμιμος;

1) Και το ρωτάμε διότι η Νομοθεσία προβλέ-

Ομιλίες στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου από το μακαριστό γέροντα π. Αθανάσιο Μυτιληναίο.

Ερμηνεία εις την Αποκάλυψη, 1η συνέχεια από την 21η Ομιλία 12/4/1981

οἶδά σου τὰ ἔργα ἰδοῦ δέδωκα ἐνώπιόν σου θύραν ἀνεωγμένην, ἢ οὐδεὶς δύναται κλείσαι αὐτήν, ὅτι μύκρὰν ἔχεις δύναμιν, καὶ ἐτήρησάς μου τὸν λόγον καὶ οὐκ ἠρήνησά τὸ ὄνομά μου (Ἀποκ. 3, 8).

«Οἶδά σου τὰ ἔργα» Γνωρίζω τὰ ἔργα σου

Εἶναι μία πρότασις πού ἐπαναλαμβάνεται διαρκῶς σέ κάθε Ἐπιστολή καί φανερῶναι τόν παντεπὸπτην Κύριον. Ο Χριστός τὰ ξέρει ὅλα! Ο Χριστός τὰ γνωρίζει ὅλα! Γνωρίζει αὐτά πού γίνονται φανερά καί αὐτά πού γίνονται κρυφά καί αὐτά πού ἔρχονται σὲ φῶς τῆς δημοσιότητος κι ἐκεῖνα πού ἐπιτελοῦνται καί βυσοδομοῦνται στοὺς σκοτεινοὺς χώρους! Τὰ ξέρει ὅλα.

Ἦ, ἐάν αὐτό τὸ γνωρίζαμε!... καί τὸ κάναμε συνειδησί μας, ὅτι ὁ Χριστός τὰ ξέρει ὅλα!... Καί ἂν πολλές φορές φαίνεται ὅτι τὰ πράγματα δέν πηγαίνουν καθόλου καλά, καί μάλιστα κάποια ἀπ' αὐτά χρονίζουν, ἄς μὴν ἀπογοητευώμεθα ὁ Χριστός τὰ ξέρει ὅλα!

Καί ἄλλοτε σὰς τὸ ἔχω πῆ θά τὸ πῶ πάλι: Εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ ὑπνοῦντος Κυρίου, μέσα εἰς τὸ πλοιάριον πού ταξιδεύει εἰς τὴν λίμνην Γεννησαρέτ. Ο Κύριος κοιμάται. Σηκώνεται ἀνεμος. Πελώρια κύματα ξεσηκώνονται στήν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης. Οἱ Μαθηταὶ τρομάζουν. Ο Κύριος κοιμάται! Τὸν ξυπνοῦν καί φωνάζουν: «Κύριε, ἀπολύμεθα!» Κύριε, χανόμεστε!...

Ποῦ ἦταν ὁ Κύριος; Δέν ἐγνώριζε ὅτι γίνεταί τρικυμία εἰς τὴν λίμνην;

Ο Κύριος «κοιμάται»! Μοιάζει ὅτι δέν ἀπαντᾷ. Μοιάζει ὅτι πράγματι ἀπουσιάζει. Ὅμως ὁ Κύριος εἶναι παρῶν καί τὰ γνωρίζει ὅλα!...

«Ἰδοῦ δέδωκα ἐνώπιόν σου θύραν ἀνεωγμένην, ἢ οὐδεὶς δύναται κλείσαι αὐτήν» Νά ἔχω δώσει μπροστά σου θύρα ἀνεωγμένη, τὴν ὁποίαν δέν μπορεῖ κανεὶς νὰ κλείσῃ.

Ὅριστε. Ἐπειδὴ τώρα μπαίνει σὸ κύριο θέμα, τὸ ὁποῖον ἔχει σχέση μετὰ μίαν πόρτα πού ἀνοίγει, γι' αὐτὸ προηγουμένως εἶπε «Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος πού κατέχω τὸ κλειδί τοῦ Δαυῖδ, πού ὅταν ἐγὼ ἀνοίγω κανεὶς δέν κλείνει, καί ὅταν ἐγὼ κλείνω κανεὶς δέν ἀνοίγει», ὅπως σημειώνει ὁ προφήτης Ἡσαΐας. Σάν νὰ ἔλεγε: «Ἀνάτρεξε εἰς τὴν

Πολιάν Διαθήκην, εἰς τοὺς Προφῆτας, νὰ ἰδῆς μὴ φοβᾷσαι. Νά ἔχω δώσει μπροστά σου θύρα ἀνεωγμένη, τὴν ὁποία κανεὶς δέν μπορεῖ νὰ κλείσῃ».

Σημειώσατε ὅτι αὐτὸ τὸ «ἀνεωγμένη» σημαίνει ὅτι ἡ θύρα αὐτὴ εἶναι διαρκῶς ἀνοιγμένη. Καί ὁ γραμματικὸς τύπος αὐτὸ φανερῶναι αὐτὴ ἡ πόρτα παραμένει διαρκῶς ἀνοιχτή.

Ποιά εἶναι λοιπὸν αὐτὴ ἡ πόρτα, τὴν ὁποία παρουσιάζει εἰς τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Φιλαδελφείας, καί τὴν ὁποία κανεὶς δέν μπορεῖ νὰ κλείσῃ, ἐφ' ὅσον ὁ Κύριος τὴν διατηρεῖ ἀνοιχτή;

Εἶναι ἡ ἀκύλυτος ἱεραποστολή ἢ ἀνεμπόδιτος ἱεραποστολή! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀνοιγμένη θύρα.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ἡ ἱεραποστολικὴ δρᾶσις παριστάνεται ἐδῶ ὡς «θύρα ἀνοιγμένη». Δέν εἶναι τυχαία ἡ εἰκόνα τῆς ἀνοιχτῆς πόρτας, πού ἐκφράζει, εἰκονίζει τὴν ἱεραποστολήν.

Λίγο πιο κάτω, ὅταν θά ὀλοκληρωθοῦν οἱ ἐπτά Ἐπιστολές πού ἀποστέλλει ὁ Κύριος, σὸ τέταρτο κεφάλαιο, περιγράφεται μίαν ἀνάλογη εἰκόνα: «Καὶ νά! Εἶδα θύρα ἀνοιγμένην στὸν οὐρανόν» θά πῆ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Μετὰ τὴν διαφορά πῶς ἐκεῖνη ἡ ἀνοιγμένη πόρτα στὸν οὐρανὸν ἔχει ἄλλη ἔννοια, ἐνῶ ἐδῶ ἡ ἀνοιγμένη πόρτα τῆς Ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Φιλαδελφείας ἔχει ἄλλη ἔννοια. Ἐκεῖ, ἔχει τὴν ἔννοια ὅτι τώρα μπορεῖ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ θεῖα μυστήρια, τὰ μυστήρια τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ πρῶτα δέν μποροῦσε. Αὐτὸ σημαίνει ἐκεῖ ἡ «ἀνοιγμένη πόρτα». Ἐδῶ ὁμως σημαίνει κάτι ἄλλο.

Ἡ εἰκόνα τῆς ἀνοιγμένης θύρας χρησιμοποιεῖται τρεῖς φορές στίς Ἐπιστολές τοῦ ἀποστόλου Παύλου καί μίαν στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (Πρ. 14, 27). Θά σᾶς ἀναφέρω μόνο μίαν, ὅταν ὁ Ἀπόστολος γράφῃ εἰς τὴν Πρῶτη πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολήν του τὰ ἐξῆς:

«Ἐπιμενῶ ἐν Ἐφέσῳ ἕως τῆς Πεντηκοστῆς· θύρα γάρ μοι ἀνέωγε μεγάλη καὶ ἐνεργῆς, καὶ ἀντικείμενοι πολλοὶ (1 Κορ. 16, 89). Θά παραμείνω στήν Ἐφεσο μέχρι τὴν Πεντηκοστή, γιατί μοῦ παρουσιάστηκε μεγάλη εὐκαιρία νὰ κηρύξω καί μοῦ ἀνοίχτηκε μεγάλη πόρτα, μετὰ ἀποτελεσματικῆ καὶ καρποφόρου δράσεως ἕνεκα τούτου, πολλοὶ εἶναι οἱ ἐναντίοι καὶ πολέμιοι.

Μέ ἄλλα λόγια: «Ἐχω δουλειά. (Γι' αὐτὸ ἔμεινε τρία χρόνια στήν Ἐφεσον.) Ἐχω δουλειά! Δυστυχῶς ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀντιλέγοντο σὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι πολλοί. Ὅμως ἐγὼ ἔχω πολλὴ δουλειά νὰ κάνω!». Αὐτὸ θέλει νὰ πῆ εἰς τοὺς Κορινθίους.

Φανερῶναι λοιπὸν ὅτι ἡ πίστις εἰς τὸν Χριστὸν εἶναι μίαν ὑπόθεσις περιφραγμένη σ' ἓνα «τόπον» καὶ εὐρίσκεται σ' ἓνα «περιβάλλον» τελείως ξένο πρὸς αὐτήν. Τὸ καταλάβατε; Νά τὸ πῶ κάπως ἄλλοιῶς:

Ἡ Ἐκκλησία βρίσκεται μανδρωμένη σ' ἓναν τόπο, σέ μίαν μάνδρα, πού ὑπάρχει καί μίαν πόρτα. Ξαφνικὰ ἀνοίγεται αὐτὴ ἡ πόρτα. Τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας ἔχει σκοπὸ νὰ καταστήσῃ γνωστὴ τὴν Πίστιν σέ ὅποιονδήποτε βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν μάνδρα. Φυσικὰ αὐτὴ ἡ πληροφορία θά προέλθῃ ἀπ' αὐτοὺς πού βρίσκονται μέσα στήν μάνδρα. Ὅταν ὁ ἀπ' ἔξω χώρος θά πληροφορηθῇ γιὰ τὸ τί ὑπάρχει μέσα στήν μάνδρα, στήν Ἐκκλησία, καὶ ἀποδεχθῇ τὰ τῆς Πίστεως, τότε μεταβάλλεται καὶ αὐτὸς σέ Ἐκκλησία. Αὐτὸ ὁμως θά ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αὐξησὶν τοῦ περιβάλλοντος τῆς Πίστεως, τῆς Ἐκκλησίας. Θά βγάλωμε δηλαδή τὰ παλούκια τῆς μάνδρας –γιὰ νὰ χρησιμοποιῆσῃ αὐτὴν τὴν ἔκφρασι– καί θά τὰ μετακινήσουμε πιο ἔξω, ἐπειδὴ ἀυξήθηκε ὁ χώρος. Ἔτσι ὁ ἔξω χώρος ἐκκλησιαστικοποιεῖται, γιατί ἀνοίγοντας τὴν πόρτα καὶ βγαίνοντας ἔξω οἱ τῆς Ἐκκλησίας, μίλησαν γιὰ τὴν Πίστιν καὶ ἐνεσωμάτωσαν τοὺς ἀνθρώπους πού ἦσαν ἀπ' ἔξω. Ἄρα ἡ Ἐκκλησία διευρύνθη.

Προσέξτε! Ἡ διεύρυνσις αὐτὴ δέν σημαίνει καὶ κατάρχησι τῶν φραγμῶν. Πάλι ὑπάρχει φραγμὸς, ἀλλὰ εἶναι πιο εὐρύς. Καί πάλι ὑπάρχει πόρτα. Οὔτε ὁ φραγμὸς λείπει οὔτε πόρτα λείπει· ἢ μάλλον αὐτὰ τὰ δυὸ ὀφείλουν νὰ μὴ λείπουν ποτέ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία!

Γιὰ φραγμὸς καὶ πόρτα ὀφείλουν νὰ μὴ λείπουν ποτέ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία;

Διότι ἡ εἴσοδος ἐκείνων πού εἶναι θύραθεν, βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, πρέπει νὰ γίνεταί κατόπιν ἀπολύτων προϋποθέσεων· εἰδ' ἄλλως, ὑπάρχει κίνδυνος ἰσοσταθμίσεως ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ περιβάλλοντος, πίστεως καὶ ἀπιστίας, Ἐκκλησίας καὶ Κόσμου. Ἐάν ὑπάρξῃ τέτοια

ἰσοστάθμισις, τότε ἡ Ἐκκλησία παγώνει καὶ δέν μπορεῖ πλέον νὰ σώσῃ τὸν κόσμον.

Κάποιοι νεώτεροι ἐρμηνευτῆς, πολὺ εὐστοχα, παρωμοίασε τὴν Ἐκκλησία μέ ἓναν λέβητα, μέσα στὸν ὁποῖο βράζει νερό. –Εἶναι ἡ ζέσις τῶν Πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν ὁμως μέσα σ' αὐτὸν τὸν λέβητα πέση ἀποτόμως μίαν μεγάλην ποσότητα κρύου νεροῦ, τότε πέφτει ἡ θερμοκρασία του καὶ σταματᾷ ὁ βρασμὸς τοῦ νεροῦ. Μετὰ δέν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνέβῃ ἡ θερμότης καὶ νὰ δημιουργηθῇ πάλι βρασμὸς.

Αὐτὸ συνέβη ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἐγίνε ἐλευθερά καὶ ἄρχισε νὰ μὴν ὑπάρχη αὐστηρότης στήν εἴσοδο τῶν ἀπ' ἔξω. Ἡ κατάρχησις δέν ἦτο ἐπιμελής καὶ τὰ κριτήρια εἴσοδου δέν ἦσαν αὐστηρά. Πολλοὶ εἰσῆρχοντο μέσα στήν Ἐκκλησία μέ κάποια χαλαρότητα. Ἀποτόμως ὁμως ἔπεσε ἡ βράσις, ἀτόνησε ἐκεῖνος ὁ ζῆλος τῶν Χριστιανῶν. Γιατί; Γιατί μέσα στήν Ἐκκλησία μπῆκαν πολλοὶ πού δέν εἶχαν ζῆλον. Μπῆκαν χωρὶς κατάρχησι· μπῆκαν ἄδαις, χωρὶς γνώσι. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ δημιουργηθῇ ἓνα ἰσοστάθμισμα ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς θερμοκρασίας καὶ ὁ βρασμὸς τῆς Ἐκκλησίας ἐπαψε. Δηλαδή ἐπῆλθε μίαν χλιαρότητα, μίαν ἰσοστάθμισις πίστεως καὶ ἀπιστίας.

Μὴν πᾶτε μακριά. Αὐτὴ τὴν στιγμὴ ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶναι βαπτισμένοι. Ὅμως ὅλοι τους εἶναι πιστοὶ ἄνθρωποι; Δέν εἶναι. Γιατί; Διότι ἀνοίχτηκαν οἱ μάντρες –γιὰ νὰ μὴν πῶ κάτι ἄλλο– περίπου ἐβῆκαν τὰ παλούκια τῆς μάντρας καὶ ἰσοπεδώθηκαν. Ἄς μὴ τὸ πῶ ὁμως αὐτὸ. Ἄς μὴ τὸ πῶ. Ἀπλῶς ἐγίνε μίαν μεγάλην διεύρυνσις, μπῆκαν οἱ ἀπ' ἔξω, μέ ἀποτέλεσμα νὰ πέσῃ ἡ θερμοκρασία τῆς πίστεως καὶ τοῦ ζήλου τῶν Πιστῶν. Φοβερό αὐτὸ, ἔ; Προσέξτε! φοβερό!...

Ἡ εἰκόνα τῆς θύρας, ἡ ὁποία παραμένει «ἀνεωγμένη», περιγράφει παραστατικῶτα τὴν Ἐκκλησίαν εἰς κατάστασιν διαρκοῦς ἱεραποστολῆς. Ὁρθῶς ἐλέγθη ὅτι «Ἐκκλησία χωρὶς ἱεραποστολή εἶναι Ἐκκλησία χωρὶς ἀποστολή»!

Ὁ σκοπὸς τῆς ἱεραποστολῆς εἶναι ἡ διαρκὴς ἀνανέωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, μέ στόχο τὴν ἐκκλησιαστικοποίησιν τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἀλλὰ καὶ ἡ συνεχὴς κατάρτησις –συνεχῆς!– τῶν

+ π. Αθ. Μυτιληναίος

μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἦσως νὰ μοῦ πῆτε ὅτι κάποτε, σάν παιδιά, παρακολουθήσατε κατάρχησι σὸ κατηχητικὸ σχολεῖο, ἢ γενικὰ σὸ σχολεῖο. Ὅμως αὐτὴ ἡ κατάρχησις δέν εἶναι ἐπαρκής. Δέν μπορεῖτε νὰ ἰσχυρισθῆτε ὅτι τὰ μάθατε αὐτὰ εἰς τὸ κατηχητικὸ σχολεῖο καὶ ὅτι δέν ἔχετε πιά ἀνάγκη περαιτέρω κατάρτησις. Αὐτὴ ἡ κατάρτησις, ἡ πνευματικὴ κατάρτησις, εἶναι ἓνα ἔργο τῆς Ἐκκλησίας διαρκές. Καὶ πρέπει ὅλοι οἱ Πιστοὶ, ἕως θανάτου τῶν, διαρκῶς νὰ καλλιεργοῦνται καὶ νὰ προπαρασκευάζονται γιὰ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Διαρκῶς!

Συνεπῶς ἔχομε δυὸ ἔργα, δυὸ στόχους: Ὁ πρῶτος στόχος εἶναι τὸ νὰ φέρωμε μέσα στήν μάνδρα, διὰ τῆς θύρας, τοὺς ἀπ' ἔξω, δηλαδή νὰ προσελκύσωμε ἀνθρώπους εἰς τὴν Πίστιν. Καὶ ὁ δεύτερος στόχος εἶναι τὸ νὰ καλλιεργοῦμε διαρκῶς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι βρίσκονται ἤδη μέσα στήν μάνδρα, μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησία.

Συνεπῶς ἔχομε ἐδῶ δυὸ καταστάσεις, δυὸ ἱεραποστολές: τὴν ἐσωτερικὴν ἱεραποστολή καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἱεραποστολή. Ὅμως δέν εἶναι πάρα πολὺ σωστὴ ἡ ἔκφρασις αὐτὴ. Ὑπάρχει μίαν πιο σωστὴ. Λέμε «ἱεραποστολή» γιὰ κάτι πού ἀφορᾷ τοὺς ἔξω, καὶ «ποιμαντικὴ» γι' αὐτὸ πού ἀφορᾷ τοὺς ἔσω.

Αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἐγὼ δέν ἀσκῶ σέ σᾶς ἱεραποστολή· ἀσκῶ ποιμαντικὴ. Ἐνῶ ἀντιθέτως ἂν θά πηγαίναμε σέ ἀβαπτιστοὺς ἀνθρώπους, σέ ξένες χώρες, σ' ἀνθρώπους πού δέν ἔχουν γνώσι τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ θά ἀσκούσαμε ἱεραποστολή.

Παρά ταῦτα, εἶτε ποῦμε «ποιμαντικὴ» εἶτε ποῦμε «ἱεραποστολή», οὐσιαστικὰ οἱ ὅροι αὐτοὶ συμπίπτουν. Ἀπλῶς τοὺς ὀνομάζουμε διαφορετικὰ γιὰ κάποια διάκρισι.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

συνέχεια ἀπὸ τὴν 5ῃ σελίδα

πει: «Για τα ενοριακά ακίνητα, στα οποία έχουν ανεγερθεῖ οικοδομές... το άρθρο 47 παρ. 1 κ.κ. ορίζει ὅτι εκποιούνται με ἀπόφαση τῆς ΔΙΣ μετὰ ἀπό πρότασιν του οικείου Ἀρχιερέα, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὑπάρχει **προφανῆς ἐκκλησιαστικὴ ωφέλεια**».

α) Ὑπάρχει πρότασιν του τοπικοῦ ἐπισκόπου πρὸς τὴν ΔΙΣ καὶ με ποιά ἡμερομηνία;

β) Ὑπάρχει ἀπόφαση τῆς ΔΙΣ καὶ τι ἡμερομηνία ἔχει;

γ) Καὶ ὑπάρχει ἐκθεση ἐιδικῶν ὅτι με τὴν πώλησιν ὁ Ναὸς εἶχε κάποια ωφέλεια;

2) Για νὰ εκποιηθῆ κάποιο ἐκκλ. ἀκίνητο χρειάζεται νὰ εκτιμηθῆ ἀπὸ τὴν Δημόσια Οικονομικὴ Ὑπηρεσία (Οικ. Εφορία) ἡ αξία του, ἐάν ἀδυνατεῖ ἡ Οικονομικὴ Ὑπηρεσία νὰ κάνει τὴν ἐκτίμησιν τότε τὸ Μητροπολιτικὸ Συμβούλιον ορίζει Τριμελὴ Ἐπιτροπὴ, καὶ προβαίνει στήν σχετικὴ ἐκτίμησιν.

α) Τέτοια ἐκθέσεις ἐκτίμησις ἐγίνε ἀπὸ Οικονομικὴ Ὑπηρεσία ἢ ἀπὸ Τριμελὴ Ἐπιτροπὴ;

β) Στὴν ἀνακοίνωσιν τῆς Διακήρυξης του Διαγωνισμοῦ στὴν 2^η σελίδα παρ. 2, ἀναφέρει: «Ὁ Διαγωνισμὸς θὰ διενεργηθῆ ἀπὸ

Τριμελὴ Ἐπιτροπὴ ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς: ...». Δέν γνωρίζετε κύριοι, ὅτι αὐτὸ δέν εἶναι νόμιμο! Ὁ Καταστατικὸς Χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ελλάδος τὸ διατυπώνει καθαρά, ὅτι ἡ Τριμελὴς Ἐπιτροπὴ εἶναι γιὰ τὴν ἐκτίμησιν καὶ μόνο, γιὰ δε τὴν εκποίηση ἀκινήτου τὴν ἔχει τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιον πού υπογράφει καὶ τὸ πρακτικὸ τῆς δημοπρασίας με τὸν τελευταῖο πλειοδότη.

«Τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας υπογράφονται ὑπὸ του **ενεργῆσαντος ταύτην ἐκκλησιαστικοῦ συμβουλίου...**» (Κ.Χ. Ἄρθρο 16 παρ. 4).

3) Το χρέος πρὸς τὸ δημόσιον – ἀπὸ πληροφορίες – ἀνέρχεται περίπου 100.000 ευρώ. Γιατί πέρυσιν (2019) δέν κάνατε χρῆσιν τοῦ Νόμου 4611/2019 νὰ το ρυθμίσετε σὲ 120 δόσεις, ὅπου τὸ ἐνοίκιο ἀπὸ μόνο του θὰ ἐξοφλοῦσε τὸ χρέος;

4) Ὁ Ναὸς ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ, τὸ ἀκίνητο «**ΙΕΡΟ ΦΙΛΕΤΟ**» ἔχει καὶ κάμποσα ἀκόμα, ὅπως: Στὸ πρῶτο ὄροφον ὑπάρχουν 4-5 γραφεῖα καὶ ἀπὸ πάνω 4 διαμερίσματα. Στὴν πλατεία Ἀγορᾶς κατάστημα. Δίπλα στο Ναὸ κατοικία πού χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τὸν

ἐκάστοτε ἱερέα καὶ κάτω καταστήματα, κ.ά.

α) Γιατί κύριοι ἀφοῦ ἀποφασίσατε νὰ ξοφλήσετε τὸ χρέος με τὸ πιο εὐκόλο τρόπο (πονάει κεφάλι, κόβουμε κεφάλι) πουλώντας περιουσιακὸ στοιχεῖο πού τα σεβάστηκαν γενιὲς γενεῶν, δέν πουλάτε ἓνα ἀκίνητο ἰσόποσο του χρέους καὶ πουλάτε τὸ ἐκκλησιαστικὸ «**ΦΙΛΕΤΟ**» πού ἔχει σίγουρο εἰσόδημα;

β) Το ἀκίνητο «**ΙΕΡΟ ΦΙΛΕΤΟ**» ξεκινᾷ με τὴν τιμὴ περίπου 400.000 ευρώ. Ἄν δέν ὑπάρχει βελτιωμένη προσφορὰ καὶ πωληθεῖ ἔστω με τὸ ποσὸ αὐτὸ, τὰ χρήματα πού θα εἰσρεῦσουν στο ταμεῖο... εἶναι τετραπλάσιο του χρέους. Τα υπόλοιπα (300.000 ευρώ περίπου) πρὸς τὰ πού θα οδεύσουν;

γ) Ὁ πρῶτον νομικὸς Σύμβουλος τῆς Μητρόπολης Κων. Ευθυμίου σὲ σύνταξιν τῶν Ἐπιτρόπων του Ἰανουαρίου του 2017 ἐπισήμανε τὶς «**Νομικὲς υποχρεώσεις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συμβουλίων**» πού ἔχουν βάζοντας οπουδήποτε τὴν υπογραφή τους.

«Ὁ κανονισμὸς τῆς Ἱεράς Συνόδου ορίζει, οἱ ἐπιτροπὸι ἀποτελοῦν τὸ κύτταρον κάθε

ενορίας, θεωροῦνται ἀμισθοὶ δημόσιοι υπάλληλοι, οἱ ευθύνες τους εἶναι τόσο **αστικές**, ὅσο καὶ **ποινικές**...».

Σεβασμῶτατε «ἅγιε» δέσποτα ἡ χαοτικὴ μαῦρη τρῦπα εἶναι ἡ ὅλη διαχείριση του σκανδάλου.

Στὴ δημοσιογραφικὴ βιτρίνα ἐμφανίστηκε καὶ διασαλιπίστηκε ὅτι ὁ αὐτὸ-ἀποσηματισμένος νεαρὸς ἱερομόναχος, εἶναι τὸ ἀδι-ἀμφισβήτητο ἀποδεικτικὸ χαρτὶ ἐνοχῆς. Δέν πρέπει νὰ εἶναι ὁμως ἐτσι.

Τὸ σκάνδαλο τῆς μαῦρης τρῦπας, δέν μπορεῖ κάποιος νὰ το ἀντιπαρέλθῃ με νερκωμένη συνείδηση, διότι ἐκπνέει δυσωδία καὶ ἀνακατεῖ πολλοὺς παράγοντες στὴν υπόθεσιν. Καὶ προπάντων τὸν «ἐγγυητὴ τῆς κάθαρσιν» πού δέν βρῆκε τὸ θάρρος νὰ βάλῃ τὸ δάκτυλο στὴν πληγὴ καὶ μανουβρᾶριζε τὶς διαδικασίες.

Καὶ τώρα ἦρθε ἡ ὥρα, τὸν λόγο νὰ ἔχουν οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ Ἐπίτροποι, οἱ τοπικὲς ἀρχές καὶ ὁ πιστὸς λαὸς νὰ σταματήσουν τὸ κακὸ νὰ ζητήσουν σὲ βάθος ἐρευνα, νὰ ἀνακαλύψουν τὰ κλεμμένα χρήματα καὶ οἱ αὐτουργοὶ νὰ δοθοῦν στὴν ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.

συνέχεια από
προηγούμενο φύλλο

ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Καντιώτη προς τον τότε Πρόεδρο της Κυβέρνησης αμέσως με την επικράτηση της δικτατορίας και πολύ πριν εκλεγεί ο Ιερώνυμος Αρχιεπίσκοπος, που θρηνηδώνει την κατάσταση.

Εν Αθήναις, Πάσχα 1967

Προς

Τον Εξοχώτατον Πρόεδρον Εθνικής Κυβερνήσεως κ.κ. Κωνσταντίνου Κόλλια

Ενταύθα

Εξοχώτατε, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ,

Επί τη αναλήψει καθηκόντων της υψίστης θέσεως εν τη διακυβερνήσει της Χώρας, δεχθήτε, παρακαλώ, και τα ειλικρινή συγχαρητήρια ενός ταπεινού ιερομονάχου, όστις από ετών σας εκτιμά βαθύως. Αλλ' επιπρέψατέ μας, Εξοχώτατε κ. Πρόεδρε, να σας υπενθυμίσωμεν την αλήθεια, την οποίαν ετόνισεν ο εθνικός ιστορικός Παπαρρηγόπουλος, ότι βάσις του Ελληνικού Έθνους υπήρξεν αείποτε το θρησκευτικόν συναίσθημα. Η Θρησκεία η ζώσα εις τας καρδιάς των Ελλήνων υπήρξεν η Ψυχή του Έθνους... Κτίζομεν επί της άμμου, εάν δεν θεμελιώσωμεν την ζωήν του Έθνους επί υγιούς θρησκευτικής ζωής.

Οποία δε είναι η σύγχρονος θρησκευτική και εκκλησιαστική κατάσταση της Πατρίδος μας γνωρίζει καλώς η Υμετέρα Εξοχότης. Και ο υποφαινόμενος προφορικός εξέθεσε προς Υμάς ταύτην, ότε προ καιρού είχαν την τιμήν να συνομιλήσω μεθ' Υμών, ως εισαγγελέως του Αρχείου Πάγου. Η εκκλησιαστική κατάσταση είναι παραθλίβα. Η Εκκλησία κινδυνεύει να γίνη Εκκλησία παπικών Βοργιών. Σκάνδαλα πρωτάκουστα συνετάραξαν και συνταράσσουν την Ελληνικήν κοινωνίαν. Το δε φοβερώτερον, ότι τα σκάνδαλα αυτά καλύπτονται με τους αρχιερατικούς μανδύας. Η διαμαρτυρία τιμών κληρικών πνίγεται εν μέσω των φωνών των προστατών των σκανδάλων. Αρχιερατικά φατρία αναβιβάζουν εις τους θρόνους φαύλα και ανίκανα στοιχεία. Ο Νεπωτισμός ήρχισε να εισδύη εις τας τάξεις της Ιεραρχίας. Επισκοπαί και ενοριαί, ως να είναι φέουδα, διανέμονται εις φίλους και συγγενείς. Ασυδοσία εις τον πλούτον της Εκκλησίας. Κλέπται και λησται με ράσα και εγκόλπια κατατρώνουν τον μοναστηριακόν πλούτον. Εκκλησιαστική Δικαιοσύνη ανύπαρκτος. Ιερείς κατήντησαν μουζικοί. Οι ναοί έρημοι εκκλησιασματος. Ούτε τα 2% των χριστιανών δεν εκκλησιάζονται. Και αυτοί, ως επί το πλείστον, γέροντες και γριάι. Η Ελληνική Νεότης, με

βλέπουσα εις τους ιεράρχας το ηρωικόν στοιχείον, πλήρης αηδίας, απηρηνήθη τας ιεράς παραδόσεις, και λατρεύει ξόανα καινοφανών αντιχριστιανικών και αντεθνικών ιδεών. Η Εκκλησία έπαυσε να είναι ο παράγων μιας κοινωνικής και εθνικής αναγεννήσεως του τόπου.

Ο κίνδυνος, Εξοχώτατε, εκ της καταπτώσεως των εκκλησιαστικών είναι μέγιστος. Δια τούτο ανάγκη επείγουσα, όπως η Εθνική Κυβέρνησις επιληφθή της λύσεως του εκκλησιαστικού προβλήματος. Χρειάζεται χειρουργική μάχαιρα εισαγγελέως. Χρειάζονται ριζικά μέτρα. Η Ιεραρχία εχρεωκόπησεν εν τη συνειδήσει του Έθνους. Μία ολιγομελής Σύνοδος εξ επιλέκτων κληρικών, επισκόπων, εις δυνάτον, πλαισιουμένη από εκλεκτόν αντιπρόσωπον της Κυβερνήσεως, δύνανται να κάμη την καθαράν εκ κορυφής μέχρι ποδών. Αποστράτευσίς φαύλων και ανικάνων. Επιστράτευσίς παντός τιμίου και ικανού. Καταρτισμός Καταστατικού Χάρτου, καταλύοντος την απολυταρχίαν των αρχιερέων και επαναφέροντος τον αρχαίον τρόπον διοικήσεως της Εκκλησίας. Ενίσχυσις του κατηχητικού και κηρυκτικού έργου των τιμών της Εκκλησίας εργατών. Και εγκλεισμός, ως εις Γύαρον, εις τινα Μονήν του Αγίου Όρους όλων των σκανδαλοποιών αρχιερέων και λοιπών κληρικών πλέον επικινδύνων ή των αντεθνικώς δρώντων.

Ιδού, Εξοχώτατε, τα ριζικά μέτρα, τα οποία εν πανδήμοις συλλαλητηρίοις εξήτησεν ο ευσεβής Ελληνικός λαός. Αλλά δυστυχώς η ανήθικος συμμαχία εκκλησιαστικών και πολιτικών παραγόντων εματαιώσε την πραγματοποιήσιν των πόθων του ευσεβούς λαού περί μιας εκκλησιαστικής αναγεννήσεως.

Τολμήσατε, Εξοχώτατε, να θέσετε την σπιβαράν σας χείρα προς λύσιν του εκκλησιαστικού προβλήματος, η οποία 100 και πλέον έτη αναμένει τον πιστόν και ισχυρόν άνδρα. Δυστυχώς ουδείς επελήφθη σοβαρώς της λύσεως του εκκλησιαστικού προβλήματος. Το αφήσαν και έγινεν έλος νοσογόνον που δηλητηριάζει όλην την κοινωνικήν και εθνικήν ζωήν του τόπου μας.

Τιθέμεθα εις την διάθεσίν σας εις πάσαν προσπάθειαν υπέρ ριζικής εκκλησιαστικής καθάρσεως και αναγεννήσεως.

Εστέ βέβαιος, Εξοχώτατε, ότι σύμψας ο ευσεβής Ελληνικός λαός θα είναι παρά το πλευρόν σας εις πάσαν τολιούτην προσπάθειαν, και ο κυβερνητικός σας μόχθος προς τακτοποίησιν του εκκλησιαστικού

χάους θα είναι το καλύτερον μνημόσυον υπέρ της ψυχής του αιμνήστου πατρός σας, ευλαβεστάτου ιερέως, όστις εξ ουρανών θα επευλογή το εθνοσωτήριον τούτο έργον σας και θα εύχεται υπέρ πλήρους ευοδώσεως των θεοφιλών σκοπών σας.

Μετ' εξαιρετικής τιμής

Αρχιμ. Αυτουσίτινος Καντιώτης - Ιεροκήρυξ

Το δεύτερο έχει σχέση με την διαφθορά που υπήρχε στους κόλπους της διοικούσης - και όχι μόνο - Εκκλησίας που ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Σπυριδών, άνθρωπος ευφυής, μιλούσε για εκτροφείς αναιδών ρασοφόρων που οργανώθηκε και λειτουργούσε υπό την έμπνευση και την καθοδήγηση παλαιού Μητροπολίτη, αγανακτισμένος έλεγε: "Αυτό το τάγμα είναι ένα ασκή που άμα σκάσει, θα βρωμίσει ο τόπος".

Όλο σχεδόν το σύστημα βρίσκονταν σε πλήρη αλλοτρίωση... με την αρρωστημένη ψυχική τους διάθεση. Σκανδάλιζαν με τον λόγο, παρέσυραν με το παράδειγμα, τροχοδρομούσαν τα πλήθη στην αμφισβήτηση και στην αθεΐα, και αντί να οδηγήσουν στη λύτρωση και σωτηρία τους έσπρωχναν στην άρνηση και στον άδη.

Για τέτοια πρόσωπα έχουν γραφεί από πολλούς και για πολλούς που προσπάθησαν και προσπαθούν να τους ντύσουν και να τους κοσμήσουν με το φωτοστέφανο της αρετής και της αγιότητας. Κάνοντας μια διερεύνηση και μια μικρή χαρτογράφηση θα σας μεταφέρω σε ένα από τα πολλά, αλλά και από τα τελευταία συγγράμματα που φέρνει τον τίτλο: «ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ (1967-1974). Ιστορική και νομοκανονική προσέγγιση», που ο συγγραφέας βραβεύτηκε με ντοκτορά. Εδώ παραμορφώνονται ανθρώπινες φυσιολογίες, μακιγιάρεται η διαφθορά και παρουσιάζεται σαν κρυστάλλινη αγιότητα, σκιάζεται η εντιμότητα και φωτίζεται η ύπουλη σκοπιμότητα, λανσάρεται σαν διασημότητα η ασημότητα, αλλοιώνονται τα γεγονότα και οι αξίες.

Σήμερα θα αναφερθώ μόνο στις σελίδες του βιβλίου 176-179 που ασχολείται με τον μακαριστό μητροπολίτη Ελασσόνας Ιάκωβο Μακρυγιάννη (η κριτική που θα κυκλοφορήσει επάνω σ' αυτό το σύγγραμμα, με τα παραποιημένα και ανιστόρητα στοιχεία που αναφέρει για να το μελετήσει κάποιος, θα πρέπει να έχει υπομονή, ανοχή και γερό νευρικό σύστημα, παίρνοντας συγχρόνως και καινά χαπί για να μην σαλτάρει!).

συνεχίζεται

ΑΝΤΙ 10 ΕΤΟΥΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ

συνέχεια από
τη σελ. 3

† π. ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ

ημέραις σκληρών αγώνων υπέρ αναγεννήσεως της Εκκλησίας. Τότε, και μόνον επιθυμούν να ήμουν επίσκοπος, δια να δύναμαι από της υψηλής σκοπιάς του επισκόπου να αγωνίζωμαι αποτελεσματικώτερον υπέρ των ιδέων, τας οποί-ας εκήρυττον. Αλλά και πάλιν καθησύχαζον την ταρασσομένην συνειδησί μου λέγων* «Και από της πλέον ταπεινής θέσεως ο πιστός πρέπει ν' αγωνίζεται, διότι τίποτε εκ των αγώνων ενός πιστού δεν χάνεται. Και ένας ακόμη αναστεναγμός υπέρ της ιεράς υποθέσεως του χριστιανισμού δεν χάνεται. Σταγόνες μετά σταγόνων ενούμενοι σχηματίζουν ωκεανούς. Και οι αναστεναγμοί ενός εργάτου του Ευαγγελίου, μετά των αναστεναγμών χιλιάδων λαού ενούμενοι, σχηματίζουν ρεύμα, εξ ου αρδεύεται ο κήπος του Θεού.

» Και ήδη, κατά τας ανεξιχνιάστους βουλές του Θεού, μοι δίδεται δύναμις, πολύ μεγαλύτερα, η δύναμις της αρχιερατικής εξουσίας. Κύριέ μου! Πώς θα μεταχειρισθώ την νέαν ταύτην δύναμιν; Ιδού ο φόβος και η αγωνία μου. Έχω συνηθίσει να πολεμώ με ελαφρόν οπλισμόν. Πώς τώρα θα πολεμήσω με τον βαρύτατον οπλισμόν της αρχιερατικής εξουσίας; Μου έρχεται να φωνάξω και εγώ την ενέδυσαν με την βαρυτάτην πανοπλίαν του Σαούλ, ανεφώνησεν* «Ου μη δύνωμαι πορευθήναι εν τούτοις, ότι ου πεπεύραμαι» (Α'

Βασιλ. 12, 31). Ελεύθερος και εγώ σκοπευτής μέχρι τώρα χρησιμοποιών την ταπεινήν σφενδόνην μου, καλούμαι αυτήν την ώραν να οπλισθώ με τα βαρέα όπλα της αρχιερατικής εξουσίας, τα οποία μόνον μεγάλοι Πατέρες της Εκκλησίας ηδύναντο να μεταχειρίζονται επιτυχώς.

Η φρικτή στιγμή έφτασε. Σεβασμιότατοι Ιεράρχαι. Ευλαβεστάτοι πρεσβύτεροι και διάκονοι. Οσιώτατοι μοναχοί. Εκλεκτοί μου συνεργάται, άνδρες και γυναίκες.

Ευσεβές εκκλησιασμα. Ελεήσατε με. Κλίνατε γόνυ σώματος και ψυχής. Προσευχηθήτε θερμώς, ίνα η χάρις το Παναγίου Πνεύματος κατακαύσει εν εμοί παν το φιλόυλον, πάσαν κακίαν και αμαρτίαν, και ανάψη εν εμοί το πυρ της Πεντηκοστής, και ούτω με αξίωση, ίνα διανύσω το υπόλοιπον της εκκλησιαστικής μου διακονίας κυρήττων το αγνόν Ευαγγέλιον, υπερασπίζων τα δίκαια της Ορθοδοξίας, και προτιμών αποθάνω, παρά να καταισχύνω όπλα ιερά και να προδώσω τι εκ της ιεράς παρακαταθήκης της Ορθοδόξου Πίστεως. Αναφωνώ και εγώ την μακάριαν φωνήν των προμαχών της Ορθοδοξίας. «Ω πίστις αγία. Ω μήτερ Εκκλησία. Ω γλυκύτατη Ορθοδοξία. Εν σοι εγεννήθημεν, και ει δεήσει, υπέρ σου τεθηξόμεθα.

Ο μακαριστός π. Επιφάνιος έγραψε τον ύμνο αυτόν, για τα 50 χρόνια ιεροσύνης του π. Αυγουστίνου. Τον δημοσιεύουμε δεύτερη φορά, τώρα που και οι δύο βρίσκονται εις τας αιωνίους μονάς

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΩ ΕΠΙΣΚΟΠΩ ΑΡΧΙΟΥΤΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΦΛΩΡΙΝΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΕΥΦΡΟΣΥΝΩ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΑΥΤΟΥ ΙΩΒΗΛΙΩ (Δεν ψάλλεται κατά το «Χαίροις ασκητικών αληθώς».)

Χαίροις η ιερά κεφαλή, της Ορθοδόξου Εκκλησίας το σέμνωμα, ασπήρ σελαγίζων και καταυγάζων ψυχάς.

Φρουρός ο ακοίμητος Ποίμνης Χριστού της αγίας και των πιστών τροφοδότης αένας.

Κηρύκων ο πρύτανις, Επισκόπων ευπρέπεια, λύκων, θηρών τε αγρίων ελατήρ ισχυρότατος.

Φύλαξ ο δυσμαχώτατος, πατρών θεσμών τε και ιερών παραδόσεων.

Χαίροις, πολυπαθέστατε, εν διωγμοίς καρτερήσας, πολυποικίλους τε θλίψεσι.

Βλεφάροις ούκ έδωκας νυσταγμόν ουδεπώποτε και τοις κροτάφοις ελαχίστην ανάπαυσιν, κόποις πολλοίς τε και μόχθοις βίον ανύσας σον άπαντα.

Κινδύνους ηγάπησας, εν παρησία ηρίστευσας, την δε ψυχήν σου τιμίαν ούκ ελογίσω παντάπασι.

Ει δε μικρόν που ή μέγα ηπότχησας ή σφάλμα τι πέπραχας, ουδένα λαθάνει ότι ταύτα τη ανθρωπινή φύσει συνέπνυται.

Και νυν, ώ θεοπέσει, ανδρίζου και ίσχυε και αιωνόβιος γίνου εις Εκκλησίας ωφέλειαν.

Διδάτω σοι ο Φιλάνθρωπος αλκήν έως τέλους σου, διακονίαν πληρούν σε, ην εκ χειρών Αυτού είληφας* ώστ' εν ημέρα μεγάλη λαβείν σε το στέφος, ό επηγγείλατο.

† Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος
ο ευτελής πρεσβύτερος 8-7-1985

ΨΑΛΤΙΚΑ

Σκάνια... σκάνια... σκάνια... !

Τον χάσαμε, τον χάσαμε έλεγε ο κόσμος, ο Τύπος που δεν είναι μαρτυριάρας είχε μάλλον κλειστά τα μάτια.

Και νάσου κάποια στιγμή μια προγραμματάρα! Δέκα πέντε (15) μέρες οργασμός στη μητρόπολη – όχι βέβαια στα γραφεία, γιατί αυτά από καιρό είχαν αμπαρωθεί. Ο δεσπότης μας μπήκε σε κίνηση, (Παρακλήσεις, Λειτουργίες, λιτανείες...) ξεκινώντας βέβαια απ' τα βουνά, για να έχει δροσιά, στα παράλια με την θαλάσσια αύρα και στα χωριά πούχαν κλιματιστικά, γιατί είχε και ζέστη του σκασμού, που να βάλεις και τον κορονοϊό!

Την δεύτερη τ' Αυγούστου ανέβηκε στους πρόποδες του Ολύμπου στο Μοναστήρι που έχει καλή δροσιά να λειτουργήσει, με πολύ πατρικό τρόπο. Δείχνοντας το καλό παράδειγμα ο ίδιος απαίτησε να είναι όλοι μασκάτοι. Κάποιοι ακαπίστρωτοι έτρεξαν να φιλήσουν το δεσποτικό χέρι, αλλά αυτός τους «ευλόγησε» κανονικά, και τους εξαπέστειλε δεόντως... «μακρυά, μακρυά... χωρίς μάσκα»!

Τέλειωσε το καθήκον, έγιναν τα διατεταγμένα – καφέδες και τα υπόλοιπα, όλα ελαφρά λόγω ζέστης και νηστείας – εδώ λοιπόν τούρθε και η φώτιση! Μια και είμαστε εδώ κοντά δεν κάνουμε μια βόλτα προς την Κατερίνη μεριά να δούμε και τα κορίτσια μας στην κατασκήνωση και να τα προετοιμάσουμε για την Λειτουργία που θα κάνουμε;

Ζέψαν το όχημα και ξεκίνησαν. Τα κορίτσια μόλις τον είδαν έτρεξαν να φιλήσουν το χέρι και να πάρουν – ως ήθισται εκ παραδόσεως – κάποια ευλογία. Κοντά και ο βοηθός με την σακούλα. Η περιέργεια των κοριτσιών διάχυτος... Τί, καλό μας φέρνει ο επίσκοπός μας και ο πνευματικός μας πατέρας;

Και σαν άνοιξε η σακούλα και άρχιζαν να ξεπετάγονται από μέσα οι μάσκες, τα κοριτσάκια τάχασαν. Ο δεσπότης ψύχραιμα και πατρικά τις μοίρασε μια-μια και τα συμβούλεψε, για το δικό τους καλό και των άλλων. Να μην τις αποχωρίζονται, και όταν θα λειτουργήσει ο ίδιος, Να την φοράνε μην πεταχτεί κανένας κοροϊδο υιός μέσα στη Θεία Λειτουργία!

Τα κορίτσια «σαστισμένα» από την πολύ αγάπη και το ενδιαφέρον του πνευματικού τους πατέρα, άρχισαν να ενοχλούν τους γονείς των. Οι γονείς ψάχναν να βρουν τον δεσπότη (αυτός ήταν στη γύρα) να τον ρωτήσουν εάν οι μάσκες είναι πιστοποιημένες – αλήθεια τι ανόητη σκέψη ήταν αυτή, όταν ο Βασιλιάς της μάσκας είναι φίλος του δεσπότη! Είναι δυνατόν να τον γελούσαν;

Και στις εννιά του Μήνα, νάτος ο επίσκοπος στην κατασκήνωση για τη Λειτουργία. Φίσκα ο ναός – με όλα τα μέτρα ασφαλείας – και γεμάτο το προαύλιο. Ο δεσπότης φάνηκε ότι αιφνιδιάστηκε από την αγία «υπακοή» των κοριτσιών. ΚΑΝΕΝΑ ΔΕΝ ΦΟΡΟΥΣΕ ΜΑΣΚΑ και ούτε από τους παραβρισκόμενους γονείς. Ο δεσπότης δεν τόβαλε κάτω. Μόλις τελείωσε την Θεία Λειτουργία, βγήκε στο σολέα για να μοιράσει το αντιδωρο φορώντας μία μεγάλη μάσκα, που μόνο τα μάτια και το μέτωπο έβλεπε, κάνοντάς τους όλους

Σκάνια... σκάνια... σκάνια... !

Πρώτο “τροπάριο”

Μπήκαμε στη περίοδο της Παναγιάς. Τη μεγάλη γιορτή της Κοίμησης της Μητέρας του Θεού. Το Πάσχα του Καλοκαιριού.

Κυριακή 2 Αυγούστου. Οι πιστοί άρχισαν πρωί-πρωί να σαλπάρουν στους ναούς... Τα μέτρα χαλαρά. Χωρίς μάσκες αφού στο πεντάμηνο που παρήλθε δεν υπήρξε κανένα κρούσμα μετάδοσης ασθένειας μέσα σε Ναό διατί ο κάθε Ναός είναι «Σώμα του ζώντος Θεού», είναι ο ουρανός στη γη, η δε Θεία Κοινωνία είναι το «Σώμα και το αίμα του Χριστού».

Οι κυβερνητικοί λοιμοξιολόγοι καιροφυλακτούσαν για να βρουν αιτία να επαναλάβουν τα πασχαλιάτικα. Ώσπου το Σάββατο 1 Αυγούστου έπεσε ως “κεραυνός εν αιθρία” η είδηση, ότι καθιερώνεται με νόμο του κράτους (“και τα σκυλιά δεμένα”) η χρήση μάσκας υποχρεωτικά στους ναούς, “προς περιορισμό της διασποράς του κορονοϊού COVID-19” (και όλα αυτά προληπτικά).

Όλοι οι Ναοί την επομένη ημέρα Κυριακή, λειτούργησαν κανονικά με τα γνωστά μέτρα που ίσχυαν. Σε κάποιο όμως μεγάλο Ναό το κλίμα ήταν διαφορετικό. Εδώ “τά ’σκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε...”. Οι επιτρόποι που ήρθαν καθυστερημένοι άρχισαν να ενοχλούν τους χωρίς μάσκα πιστούς που βρισκόνταν στο ναό από “Όρθρου βαθέος” να μασκοφορηθούν γιατί διαφορετικά πρέπει να βγουν από το ναό. Αρκετοί αντέδρασαν και τότε σοφίστηκαν “και ο σκύλος χορτάτος” (να γεμίσει το παγκάρι) και η πίτα ολόκληρη (να ανάβεις το κεριά και έξω!). Μπλοκάρισαν την είσοδο και κανείς δεν έμπαινε στο ναό εάν πρώτα δεν συμφωνούσε!

Έλα όμως και να δεις! Πολλοί “σπάζαν” την συμφωνία και αρνούσαν να βγουν έξω, και αυτό έφτασε μέχρι λίγο πριν τη Μεγάλη Δοξολογία.

Κάποιοι από όρθρου εκκλησιαζόμενοι βλέποντας για αρκετή ώρα αυτό το κομφούζιο, αγανάκτησε και τραβάει παρέκει – πίσω από το παγκάρι – τον επιτρόπο και του ζήτησε το λόγο, θέλωντας να μάθει με ποιο δικαίωμα βγάζει τον κόσμο από την Εκκλησία; Και ποια είναι η εντολή; Ο επιτρόπος μάλλον ξαφνιάστηκε, και ονομάτισε τους ιερείς. Ο κόσμος που ήδη άρχισε να βγαίνει έξω. Αρκετοί όμως κοντοστάθηκαν, παρακολουθώντας τη στιχομυθία.

Και πριν προλάβει ο “αγανακτισμένος” εκκλησιαζόμενος να πάει στην θέση του, Και να σου... προβάλλει ο Ιερέας (και πριν το “Ευλογημένη η Βασιλεία του Πατρός...”) στο σολέο και άρχισε το Στεφανίκεια.

Δεύτερο “Τροπάριο”

- Τι γίνεται κι πίσω, ποιοι κάνουν φασαρία; (Εδώ αποκαλύφτηκε ότι ο ναός είναι τέλεια διακαλωδιωμένος και πληροφορείται ακαριαία, σε ζωντανή αναμετάδοση το κάθε τι που συμβαίνει εντός των “τοιχών”).

Ο “αγανακτισμένος” πιστός βγήκε μπροστά, και του λέει:

- Τι είναι αυτό πάτερ που κάνετε και βγάζετε τον κόσμο από την Εκκλησία; Ποιος σας έδωσε αυτό το δικαίωμα;

- Και τα 150 ευρώ το πρόστιμο, εάν έρθει η Αστυνομία – απάντησε ο παπάς – ποιος θα το πληρώσει;

- Εγώ! Που δεν φοράω μάσκα στον οίκο του Θεού – απάντησε.

- Και το δικό μου; Και του Ναού; Ποιος θα το πληρώσει;

- Και το δικό σου και του Ναού εγώ θα το πληρώσω, ήταν σταθερά η απάντηση!

(βέβαια τέτοια λόγια δεν λέγονται από έναν Ιερέα και νομικό, διότι δεν το προβλέπει ο... νόμος).

Τότε ο ιερέας αγρίεψε! Άκου...!!! «**Όταν μιλάει ο ιερέας όλοι σωπαίνουν...** υπάρχει και προϊσταμένη αρχή να κάνετε τα παράπονά σας!!!».

Ο καλός ιερέας ξέχασε φαίνεται, ότι δεν είναι ούτε δικάτορας, ούτε στρατάρχης να στέκονται όλοι προσοχή, αλλά είναι υπηρέτης, Λειτουργός των

Μυστηρίων της Εκκλησίας και Διάκονος των πιστών. Όσο για την προϊσταμένη αρχή, που είπε, υπάρχει! Αλλά... είναι ανύπαρκτη, διότι! από τον Μάιο μήνα που έχουν γίνει κοσμοϊστορικά γεγονότα (Αγ. Σοφία, Ελληνοτουρκικά, Παιδεία, Μονή της Χώρας κ.α.) δεν ακούστηκε πουθενά! Ευτυχώς που υπάρχει το διαδίκτυο και τον βλέπαι να πετάει σαν φτερωτό πουλί από νησί σε νησί, από πανηγύρι σε πανηγύρι και από ονομαστήρια σε

Εσείς πάτερ που είστε στα εν χειμερία νάρκη γραφεία, νομίζουμε ότι τα γνωρίζετε καλύτερα απ' τον καθένα, για ποια... προϊσταμένη αρχή μιλάτε;

Και δεν άργησαν όμως να αποκαλυφθούν τα ενδόμυχα των βαθέων του ευλαβούς ιερέως. Ο Αρχαίος τραγικός Σοφοκλής έλεγε: «Πάντα εκκαλύπτων ο χρόνος εις το φως άγει» (Ο χρόνος αποκαλύπτει τα πάντα και τα φέρνει στο φως).

Διότι απευθυνόμενος προς τον “αγανακτισμένο” εκκλησιαζόμενο είπε κάτι “σπουδαίο,” και πολύ “αποκαλυπτικό”! Αν σας τάλεγε ο σεβ. Θεολόγος, ο π. Αθανάσιος Μυτιληναίος ή ο Αυγουστίνος Καντιώτης, θα τον ακούγατε! Και τώρα που σας τα λέω εγώ...!

Οι εκκλησιαζόμενοι ξαφνιάστηκαν με την έκρηξη “εις το φως άγει” και τον κοιτούσαν αποσβολωμένοι. Που φθάσαμε έλεγαν ένας επταετής παπάς να βάζει το ανάστημά του, πιο πάνω ή, και δίπλα στον π. Θεολόγο, τον Γέροντα Αθανάσιο και σε έναν Αυγουστίνου;;; Έχουν χάσει το μέτρο οι άνθρωποι!!! Είπε... είπα κι άλλα “σπουδαία”! Αλλά...

Τρίτο “Τροπάριο”

Μετά το Ευαγγέλιο βγήκε να το ερμηνεύσει και να το ανθίσει ο “Μέγας” ερμηνευτής και “δογματικός” των Ιερών Κανόνων. Και τι είπε; Για να το Ανθίσει. “**Όποιος δεν υπακούει στις αποφάσεις της Ιεράς Συνόδου είναι εκτός Εκκλησίας**”. Τι είναι αυτά παπά μου που λες; Που τα βρήκες και τσαμπουνάς τέτοια λόγια μέσα στο ναό κατά την ώρα της Θείας Λειτουργίας! Δεν διάβασες, δεν διδάχτηκες, δεν άκουσες ότι στην ιστορική πορεία της Εκκλησίας έχουμε δεκάδες Συνόδων (μεγάλες) που σιγματίστηκαν ως ληστρικές και δεν έγιναν αποδεκτές από το λαό! Καταχωρήθηκαν δε στο βιβλίο της ιστορίας αρνητικά και δηλωτικά

του πονηρού πνεύματος!

Η τυφλή υπακοή όπως τη ζητάτε είναι η ευγλωττότερη απόδειξη του εκτροχιασμού σας, διότι εδώ, δεν έχουμε καν απόφαση Συνόδου. Μία Συνοδική Αγία Απόφαση είναι πράξη πνευματική, είναι ιεουργία, είναι Πεντηκοστή.

Αντίθετα έχουμε μια διαταγή Χαρδαλία που την λανσάρουν μέσω φοβισμένων παπάδων και δεσποτάδων, συντρίβοντας όλο το οικοδόμημα της Κανονικής τάξεως, ποδοπατώντας θεμελιωκούς Κανόνες, περιφρονώντας το συνοδικό σύστημα, γκρεμίζοντας όλα τα στηρίγματα της εκκλησιαστικής ευταξίας.

Αυτή τη Χαρδάλεια διαταγή πάτερ επικαλεστήκατε ως Συνοδική απόφαση και αναστατώσατε το

εκκλησίασμα!

Τέταρτο “Τροπάριο”

Οι επιτρόποι στην τσίτα, τα μάτια τους δεκατέσσερα, μην και ξεφύγει τίποτα και δεν εφαρμόσουν κατά γράμμα την Συνο-Χαρδάλεια διαταγή.

“**Μετά φόβου Θεού, ... προσέλθετε**” ακούγετε ο παπάς. Σούζα οι επιτρόποι μην πλησιάσει κανείς και κοινωνήσει χωρίς μάσκα. Και νάτος...! Άρχισε να πλησιάζει να κοινωνήσει κάποιος χωρίς μάσκα.

- Την μάσκα σας κύριε! Του λέει ο εντεταλμένος επιτρόπος.

- Ο κύριος προχώρησε... Τη μάσκα σας κύριε, επανέλαβε...

- Ο άνθρωπος προσπάθησε να αποφύγει την αντιπαλότητα μπροστά στη Θ. Κοινωνία.

- Ο επιτρόπος τσιμπούρης... Την μάσκα σας Κύριεε!

- Ε...! Άντε από δω, ήρθα να πάρω τον Χριστό, και συ σαν τον διάολο με σουγκλάς! Φύγε σε παρακαλώ!

Ήταν ένα θέαμα φοβερό να βλέπεις μπροστά στον Άγιο Ποτήριο να ανεβάζουν, να κατεβάζουν τις μάσκες, να παίρνουν το Χριστό και να βουλώνονται αμέσως μη κανένας ξεμπαρκαρισμένος ιός τους τρυπώσει!

Πέμπτο “Τροπάριο”

Με το “**Δι’ ευχών των Αγίων**” ο παπάς ξεπρόβαλε στην ωραία Πύλη, και ήταν “συντετριμμένος” το μόνο που δεν έκλαιγε, τάλεγε έτσι που “σπάραζε” τις καρδιές των εκκλησιαζόμενων. «Ζητώ συγνώμη από τον αδελφό Γ... που του μίλησα έτσι... είμαι λίγο...», είπε, και άλλα συγκινητικά και “ράγισε” τις ανθρώπινες υπάρξεις!

Κάποιοι δίπλα κούνησε το κεφάλι και λέει στον παραδίπλα: άντε-άντε ε ε ! Αυτό έγινε πριν μια ώρα. Προ ολίγου εδώ μπροστά του που κοινωνούσε έγινε το έλα να δεις και δεν είπε κουβέντα...; Αμ...! Δεν κατάλαβες καλά, του είπε ο άλλος. Τα μακρινά μηνύματα τα πιάνουν καλά με τις κεραίες τους, στα κοντινά δεν έχουν σήμα, γι’ αυτό!

Το “**Ευχαριστώ**” ήταν το Στεφ-Ανθιμα για την υπακοή που έδειξαν οι εκκλησιαζόμενοι στην Συνο-Χαρδάλεια «ιερά» διαταγή και έτσι θα μείνουν... **εντός της Εκκλησίας!**

Λαμπαδαριος